

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 8 (1465)

София, август 2012 г.

Цена 0.50 лв.

Година на вярата

Във Ватикан се проведе пресконференция, посветена на Годината на вярата (11 октомври 2012 г. - 24 ноември 2013 г.). На нея архиепископ Рино Фисикела, председател на Папския съвет за насърчаване на Новата евангелизация, и монс. Греъм Бел, заместник-секретар на същия съвет, посочиха основните акценти. Архиепископ Фисикела представи електронната страница и знака на Годината на вярата.

Програмата съдържа „ежедневния живот на всеки вярващ в пастирското служение на християнската общност, за да се преоткрие истинският мисионерски дух, необходим да даде живот на Новата евангелизация“, обясни архи-

епископ Фисикела, цитирайки думите на папа Бенедикт XVI от апостолическото му писмо „*Porta fidei*“ („Врата на вярата“). Той обяви, че Конгрегацията за божествения култ и дисциплината на тайнствата е одобрила формата на специална литургия, свързана с темата „Нова евангелизация“ - ясен знак, че тази година се дава предимство на молитвата и особено на Евхаристията, източник и връх на целия християнски живот.

По-нататък архиепископ Фисикела представи логото (знака) на Годината на вярата: лодка - образ на Църквата, плаваща по вълните. Мачтата е кръст, който издига платната, които в динамика изразя-

[На стр. 5](#)

„Успение Богородично“ - Дел Кастанъо

Среща на младите християни

XIII международен християнски фестивал в Белозем

Съкпи млади приятели!

Сърдечно ви каним да участвате в организирания за вас от 27 август до 1 септември 2012 г. фестивал в Белозем. Тази необикновена среща на млади хора, която започва в понеделник и свършва в събота, е предназначена за младежите от 14 до 30 години. Мнозина казват, че такова настроение както по време на фестиваля няма никъде... Не можеш да устоиш да не бъдеш там!

* Фестивал - среща за младежи от цяла България

* Фестивал - среща с Бог и избор на Иисус Христос, който носи истинския живот

* Фестивал - среща с човека, нови запознанства и забавни лекции

[На стр. 11](#)

Щрихи от историята

Сестра
Тереза
на Младенеца
Исус
и на Светия
образ

[На стр. 6](#)

Лято Грест 2012 отново в енория Ореш

Здравейте, игри, приятели, запознанства, емоции и вълшебни мигове... Лято е, отново в енория Ореш дворът на черквата е препълнен с деца, очакващи и тази година нещо ново от отец Енко и аниматорите. Въпреки горещите слънчеви дни няма как да стихне детският смех и тупащите от вълнение сърца на децата, решили това лято отново да изживеят незабравимото си детство.

Разбира се, бързам да представя мотото, което тази година грабна вниманието на малчуганите, а то е „Мускетарите на Бог“. Звучи ви чудно,

[На стр. 7](#)

Майчинската загриженост на Дева Мария за Църквата

Темата за майчинската загриженост на Дева Мария за Църквата се корени в тайната на нейното духовно майчинство. Под кръста Дева Мария приема заданието за майчинство към всички ученици на Иисус, на които представител става „любимият ученик“.

В нашето богословско размисление искаме да се задълбочим в тази тема. Затова си поставяме въпроса - каква е майчината загриженост на Мария за Църквата? Как трябва да я разбираме? Следващият въпрос е - какъв е предметът на тази загриженост и в какво се изразява тя по-конкретно? Първата стъпка в търсенето на отговорите на тези въпроси ни води към въпроса за взаимовръзката между загрижеността на Мария и загрижеността на Иисус Христос за Църквата. В тази перспектива загрижеността на Мария се явява като участие в загрижеността на Този, Който основава Църквата и е Нейн глава.

1. Участие на Мария в загрижеността на Христос

В посланието до ефесяните апостолът пише: „Христос обик-

на църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я очисти с водната баня чрез словото; за да я представи на Себе Си славна църква, която няма петно, или порок, или нещо подобно, но да бъде света и неспорочна“ (Еф. 5, 25-27). В тези думи можем да открием загрижеността на Иисус Христос за светостта на Църквата. Той самият пречиства и освещава вярващите. Но първата му грижа е да се съберат всички хора около Него. По време на проповедта Си в храма на Йерусалим Иисус казва: „И кога Аз бъда издигнат от земята, всички ще привлеча към Себе Си“ (Йоан 12, 32). По такъв начин Той интерпретира Своята смърт на кръста. Тази смърт е въздигане, защото е жертва на любов и помирение на хората с Бог Отец. Разпънатият Иисус привлича всички към Себе Си чрез силата на Своята жертвена любов. По този начин се ражда Църквата, т.е. общност от хора, която принадлежи на Иисус Христос чрез кръщението, подкрепяни и хранени с Неговите

[На стр. 4](#)

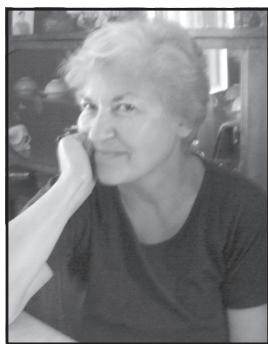
Доброволчеството е благородност

Доброволчеството е част от мисията на всеки християнин. „Каритас“ - България, чрез мрежата си от организации в страната подкрепя членовете на католическата общност в България в изпълняването на тази тяхна мисия, предоставяйки им различни възможности да участват в „организирани форми на милосърдие“ и да служат безвъзмездно на другите. Организацията високо ценя усилията и труда на своите доброволци и затова се стреми да се грижи за тях: да ги мотивира, напътства и поощрява. Лятното училище за доброволци, провеждано всяка година, цели да създаде чувство за общност, да сплоти и обогати доброволците, които прекарват заедно една преизпълнена с изживявания седмица. То е част от националната програма на „Каритас“ - България, за духовно и организационно развитие.

Тазгодишното лятно училище за доброволци се проведе от 18 до 22 юни в с. Калояново край Пловдив. Включиха се 20 мотивирани доброволци от

цялата страна: София, Пловдив, Куклен, град Раковски, Ямбол, Белене и село Малчица. Те си тръгнаха, по собствените им думи, всеки с по една допълнителна чанта, пълна с емоции, впечатления, приятни изживявания и нови знания. Програмата включваше сутрешни беседи със свещеници. Това даде възможност на участниците да размишляват и обсъждат духовни теми като човешкото достойнство, търпението и милосърдието.

Денят продължаваше с интерактивни лекции и занимания, подгответи и изнесени от сътрудниците на „Каритас“ - София, Неда Велкова и Цветомир Думанов. Темите бяха свързани с християнската същност на доброволчеството, ролята на „Каритас“ като застъпник за благотворителност, уменията на доброволеца и помощта към другите като средство за учене през целия живот. Участниците се запознаха с кампаниите и дейностите на организацията на международно и национално ниво и работиха върху свои

Tanya Savova, една от доброволците, участници в лятното училище, ни разказа за себе си, за вдъхновението да помога на другите и за доброволческите начинания, в които е участвала.

- Вече съм пенсионерка, грижа се за старата си майка. Тъй като съм родом от Пловдив, но дълги години живях и в София, сега се чувствам като член и на двете енории. Еднакво съм привързана, интересувам се за свещениците, приятелите и познатите си и от двете места, мисля за тях и ги обичам.

Участвам в „Каритас“ от 17 години, девет от тях минаха като служител на „Каритас“ - София, а сега съм доброволец в енорийската „Каритас“ - Пловдив (енория „Възнесение Господне“). Възхищавах се от хората в енория „Успение Богородично“ в София, които в онези първи и много трудни години на прехода работеха неуморно, за да помогат, да бъдат в помощ на нуждаещите се. Разбрах, че тази мисия е благородна и това ме завладя. Желанието ми да помогам на хората ме сблъска с много страдание. За пръв път виждах в двора на черквата толкова много хора, които от сутрин до вечер се редяха на опашка, за да получат подкрепа. Още виждам радостта в очите на децата от дома в с. Манастир, страшите възрастни хора от с. Стойките, болните от деменция от Дома за стари хора в Любимец, болните от Окръжна болница в Хасково, онези прекрасни хора от с. Покрован и други, на които предоставяхме хранителни продукти и лекарства. Чувствах се удовлетворена, когато и аз, макар и скромно, допринасях за облекчение на тяхното страдание. Не беше лесно, но никога не мога да забравя тези години.

За първи път като доброволка това лято участвах в Лятното училище за доброволци. Запознах се с нови хора и се срещаха със стари приятели. Вълнувах се много, желанието ми да научи повече за работата на другите ме накара да се замисля как да отделям повече време за другите и да се включва активно в работата на нашия доброволчески екип в Пловдив.

Впечатлиха ме лекциите, които бяха поднесени легко и разбираемо, с нагледни материали, времето за развлечения с различни игри. Обогатих се от духовните беседи за търпимостта, за достойността, за личността и направих свояте изводи.

Мисля, че за съжаление доброволчеството все още не е така популярно в България. Наскоро четох, че се мисли върху закон за доброволчеството. Чудесна идея, дано да се осъществи. Смятам, че „Каритас“ има какво да даде на един такъв закон.

Много неправителствени организации се занимават с тази дейност, но като че ли тя остава затворена вътре в тях. Необходимо е широко да се оповестяват резултатите от тази дейност в медиите, да се организират по-често такива училища и други мероприятия за по-голяма популярност. Насоките за развитие на тази дейност според мен трябва да обхващат всички сфери от живота.

Много често съм си задавала въпроса - ако имах средства, какво бих направила, за да помогна? Първо бих дала на Църквата, защото знам, че тези средства биха отишли за помощ на нуждаещите се. Бих подпомогнала и проекта на „Каритас“ - София, в с. Покрован - да съществува по-дълго време.

Искам да убедя повече хора да станат доброволци, защото знам, че доброволчеството е благородност!

собствени идеи за осъществяването на благотворителни инициативи - изработка на сувенири и картички, приготвянето на безплатен обяд в помощ на нуждаещите се и др.

Посещенията на католическите храмове в град Раковски, Житница и Пловдив както и срещата със сестрите на Майка Тереза в Пловдив впечатлиха и вдъхновиха всички да постоистват в усилията си да помагат безвъзмездно. В последните два дни доброволците осъществиха това свое желание, посещавайки дома за възрастни хора с деменция в с. Горна махала, където внесоха разнообразие в ежедневието на обитателите, разговаряха и пяха с тях. Участваха и в домашните посещения на самотни стари хора в с. Калояново заедно с медицински сестри, наети по програма „Домашни грижи“.

Лагерът приключи с екскурзия до тракийски храм и избата в Старосел, както и с похапване на прословутия местен сладолед в с. Калояново. След седмицата, която успешно синтезира духовно учение, образователна и доброволческа дейност и забавление, участниците в лятното училище не искаха да се разделят и заявиха, че с нетърпение очакват следваща подобна среща.

**Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София**

ВТОРО МЕЖДУНАРОДНО ПОКЛОНЕНИЕ ПЕША до мощните на св. Йоан Кръстител МАЛКО ТЪРНОВО - СОЗОПОЛ

от 06.09 - Съединението на България
до 08.09 - Рождество на Пресвета Дева Мария
**духовни беседи -
от проф. Владислав Волинец**

контакт: 0887799526,
poklonenie@abv.bg
www.sozopol-poklonenie.hit.bg
www.volyniec.archidiecezja.wroc.pl

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1465)
август 2012 г.

Интересни религиозни книги

История на Католическата църква от източен обред в България	M. Аксунов	12 лв.
Солта на земята	Папа Бенедикт XVI	20 лв.
Музиката на Католическата църква от източен обред	Стефка Венкова	12 лв.
Книга за село Покрован	Велик Вичев	7 лв.
Втори ватикански събор. Документи		20 лв.
Католически катехизис. Кратко изложение		12 лв.
Кирил Куртев - апостолически екзарх	Отец Купен Михайлов	10 лв.
Света божествена литургия (на бълг. и слав. език - съвр. букви)	3 лв.	
Киевският затворник	Андрей Славов	3 лв.
История на българското движение за единение с Католическата църква	Отец Иван Софранов	15 лв.
Учредяването на Католическата църква от източен обред в България	Мария Узунова	2 лв.

Книгите можете да намерите в храмовете и при енорийските свещеници.

**Книжарница за християнска литература „Анджело Ронкали“
Блажени Йоан XXIII папа Римски
София, ул. „Асен Златаров“ №7, www.roncalli-books.org
поръчката онлайн е с бесплатна доставка
тел. 02 483 97 55**

Работно време: Пон-пет. 10.00 - 13.30 и 14.00 - 18.00

ИЗДАНИЯ НА ФОНДАЦИЯ „КОМУНИТАС“

Бенедикт XVI	Л. П. Хеминг	7 лв.
Разум и вяра	Блез Паскал	19 лв.
Иоан-Павел II. Папа, какъто не е имало		
Да прекрачиш прага на надеждата	Отец Мечислав Малински	7 лв.
Последни разговори	Папа Йоан-Павел II	9 лв.
Дневници	Света Тереза от Лизио	10 лв.
Автобиография - Честъртън	Прот. Александър Шмеман	34 лв.
Изкачването на планината Кармил	Г. К. Честъртън	18 лв.
Как да се молим	Свети Йоан Кръстител	14 лв.
Към невидимото Дневник 1943-1997	Йежи Желински, OCD	5,70 лв.
Умението да се управлява и заповядва	Жулиен Грийн	25 лв.
Светлината на света	Отец Яцек Воронецки	5,60 лв.
Подробно и общо изпитание на съвестта	Папа Бенедикт XVI	20 лв.
	Кшишофф Осух, SJ	6 лв.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

**Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
тел. 952-29-59
E-mail: istina-v@techno-link.com
Пегактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450**

Egiptem

Закон за закрила на християните

Разпаленият дебат между исламистите и умерените мюхамедани за новата конституция на Египет бе причина исламският университет „Ал-Азхар“ да предложи отделен параграф, защитаващ християните при едно евентуално приложение на Шариата. Под въпрос е член 2 на документа, който до този момент гласи: „Исламът е религията на държавата, арабският е официалният език в страната, а прин-

ципите на исламския Шариат са основният извор на право-то.“ Някои членове от асамблеята настояват към текста да се прибави: „Християните и евреите трябва да се подчиняват на законите, отнасящи се за тяхната религия.“ Според Мохамед Абел Салам, консултант на главния мюфтия Ал-Азхар и делегат на „Ал-Азхар“ в учредителното събрание, текстът в параграфа не е ясен, преди всичко не

се разбира кои са принципите на Шариата, на които се позовава. Добавката, отнасяща се до християните и евреите, може да бъде отклоняваща. „Предпочитаме - посочва Мохамед Абел Салам - да се напише нов параграф, който да заявява, че християните и евреите не са зависими от принципите на Шариата, а от своите религиозни закони.“ Смелата защита на християните и на умерения исламизъм от

страна на „Ал-Азхар“ и исламските групи не променя ситуацията на Египет след падането на Мубарак. Централна тема в дебата все още е религията, а не гражданските права, освободени от религиозната им интерпретация, както бе поискано по време на протестите на площад „Тахрир“. Понятието като гражданин, личност и светска държава все още са извън дебата.

Италия. Епископът на Сицилия Франческо Монтенегро е забранил на своите свещеници да извършват църковно погребение на насоку починалия мафиот номер 2 в сицилианска Коза Ностра Джузепе Ло Масколо (73 г.). Джузепе Масколо е бил преследван дълги години, арестуван от италианска полиция и вкаран в затвора, където починал.

Куба. Почина бившият архиепископ на Хавана Рикардо Фернандес, който след арест от комунистическото правителство успя да избяга в САЩ и там живя като изгнаник. Тленните му останки са пренесени от Флорида в Куба, където е погребан с почести в присъствието на хиляди кубинци.

Нигерия. Исламистки терористични организации преследват християните в страната. От 155-милионното население на страната около 45 процента са християни, които живеят в южната южна част.

Ирландия. Ирландският парламент е забранил абортите и много ирландци правят незаконни аборт в Англия. От 5-милионното население на Ирландия над 3,5 милиона са католици.

Украина. Всички украински църкви протестираят срещу въвеждането на руски език в 13 от 27-те украински провинции. Към тези 13 провинции принадлежи и столицата на страната Киев. Против въвеждането на руски език са Украинската православна църква, Католическата църква в Украина, Протестантската църква и мохамеданите. За въвеждането на руски е само Украинската православна църква, подчинена на Московската патриаршия. От 52-милионното население на страната над 11 милиона са католици.

Германия. Евангелисткият

пастор Ханс Янсен от Хамбург е женен, с четири деца; той приема католическата вяра и е ръкоположен за свещеник от католическия архиепископ на Хамбург Вернер Тисен. Новият свещеник преминава към Католическата църква заедно с цялата си енория.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е назначил Жан-Абдо Арбах (60) за мелкитски екзарх в Сирия. Мелкитската католическа църква в Сирия наброява над 230-хиляди членове и е най-голямата християнска общност в Сирия.

+++ На 84-годишна възраст е починал архиепископът на Лима - столицата на Перу, Алсидес Мендоса Кастро. По време на II ватикански събор (1962-1965) той е бил най-младият католически епископ, участник в събора - на 34 години.

+++ Папа Бенедикт XVI е назначил танзанийски епископ Протазе Ругамба (52) за ръководител на папските мисии.

+++ Папата е назначил полски епископ Кшищоф Йозеф (42) за регент на Папския гражданска съд.

+++ Светият отец е във ваканция в лятната папска резиденция Кастел Гандолфо.

+++ От 14 до 16 септември папа Бенедикт XVI ще направи пастирски посещение в Ливан.

+++ Светият престол приключи финансата 2011 г. с дефицит от 14,9 милиона евро. Най-големи са разходите за служители и за медиите. През 2011 г. постъплението от Лепата на свети Петър са 56,2 милиона евро; от епархиите от целия свет - 25,9 милиона евро, от музеите - 92 милиона евро.

+++ Китайската комунистическа власт назначи католически свещеник Йозеф Фузенг (48) за епископ без одобрението на папата. Папа Бене-

дикт XVI остро разкритикува властите в Китай, че не спазват поетите задължения да не се наместват в религиозните работи. По този начин се създават конфликти между Ватикан и Пекин.

+++ Папа Бенедикт XVI е назначил американския журналист Грег Бурке (52) за ватикански кореспондент в Италия. Грег е член на католическата общност „Опус Деи“.

+++ Папата е изпратил благодарствено послание до католическите епархии от цял свят за получените над 56 милиона евро Лепта на свети Петър.

+++ Светият отец е назначил архиепископ Ален Пол Леблон (67) за апостолически нунций към Европейския съюз.

+++ Папа Бенедикт XVI е назначил трима нови членове към кардиналския съвет по икономически въпроси при Светия престол - индийския архиепископ Телесфоре Плацидус, китайския епископ Джон Тонг Хон и архиепископа от Танзания Поликарп Пенго. Този кардиналски съвет се състои от 15 кардинали, които се събират два пъти годишно и са под ръководството на кардинал-секретаря Тарчизио Бертоне.

+++ Папата е приел на специална аудиенция 44-мата нови архиепископи от цял свят, пред които е подчертал голямото си доверие и привързаност към тях.

+++ Папа Бенедикт XVI е назначил германския епископ Герхард Лудвиг Мюлер (64) за префект на Конгрегацията за доктрина на вярата. Епископ Мюлер е член и на Папския съвет за култура, на Папския съвет за единение на християните и на Конгрегацията за католическо образование.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Жертвa на нападение: Прощавам му, защото вярвам в Бог

„Прощавам му, за да тръгне по пътя на живота.“ Така пише в Библията. „Прощавам му, защото вярвам в Бог.“ Това са думи, изречени на пресконференция от Артуро Мартинес-Санчес по адрес на убиеца на жена му и дъщеря му.

Семейството на Мартинес-Санчес било нападнато през април 2012 г. в дома му от 22-годишния Брайън Клей, който изнасилил и след това убил с чук 38-годишната съпруга и майка Ядира и 10-годишната дъщеря Карла.

Бащата Артуро пострадал тежко при нападението и му били направени две мозъчни операции. Днес той все още се лекува от тежките наранявания. Синовете Кристофър и Александър не пострадали. Семейството не познавало извършителя преди това.

Артуро Мартинес-Санчес,

американец от мексикански произход, има спортно студио за боксьори. 39-годишният мъж е израснал в католическа среда и казва, че католическата му вяра е тази, която ясно му посочила, че трябва да прости на убиеца. Прошката „не е предложение по избор, което Бог ни прави, а заповед“.

„Обичам моята Ядира. Обичам моята Карла. Обичам двамата си синове. Всички ние обичаме Исус.“ Но неговата заповед е да се прости на убиеца. Той смята това за отговорност между себе си и Бог, никой друг не е замесен в нея. „Библията казва да прости на този човек, за да ми бъде простено и на мен. Така е.“ „Ядира и дъщеря ми Карла чакат на небето мен и синовете ми“, казва той през сълзи.

По www.catholic-news.bg

Англия Още за религиозните символи на работното място

Британският премиер Дейвид Камерън възнамерява да позволи наличието на религиозни символи на работното място. По съобщение на британските медии Камерън е обявил по време на дискусия, че съответният закон ще бъде променен, ако се установи, че той пречи за носенето на религиозни символи.

Депутатът консерватор Дейвид Дейвис говорил преди това с Камерън за случая на служителката от британските авиолинии Надя Евейда, чието искане да носи кръст по време на работа било отхвърлено от британски съд, след което тя се обрънала към Европейския съд по правата на човека.

През септември 2006 г. Евейда, която членува в общност на Петдесетната църква, влязла в спор със своя работодател относно настояването му да свали сребърната си верижка с

кръст или да я скрие. При възражението си срещу забраната да носи кръст Евейда посочила, че мюсюлмани и сикхи могат да носят религиозно облекло. След промяната на разпорежданията на „British Airways“ една година по-късно тя се завърнала на работното си място.

Камерън подчертал, че стои зад правото на служителите да могат да носят религиозни символи по време на работа. Това е „основна свобода“, казал премиерът. Според информациите с решението на съда за правата на човека случаят може да се превърне в прецедент.

По www.catholic-news.bg

Брой 8 (1465)

август 2012 г.

Интернет агреси на някои общности и енории в България

<http://www.catholic-news.bg>
<http://bosilkov.com/>
[www.catholic-bg.org/](http://catholic-bg.org/)
[www.caritas-bg.org/](http://caritas-bg.org/)
<http://store1.data.bg/freakster/index-2.html>
<http://catholic.bg/ruse/>
[www.plevenkatolici.com](http://plevenkatolici.com)
<http://catholicvt.net>
<http://www.catholicsvishtov.org/>
<http://biblia.duh-i-istina.net/> - търсene в Библията онлайн
<http://sofia.capucini.bg/>
<http://catholic-malchika.com/index.php?lang=bg>

<http://www.catholic-burgas.com/>
<http://catholic-rk.com/>
<http://www.salezianibg.com/>
<http://www.kae-bg.org/>
<http://www.uspenzi.altervista.org/index.html>
www.focolare.org
<http://www.roncalli-books.org/>
<http://www.kapucini.net/vbelozem.html>
<http://www.miromir-h.narod.ru/>
<http://www.kapucini.net/vsotia.html>
<http://www.karmil.tk>

Нигерия

Християни и мюсюлмани прегупреждат за война на верска основа

Съществува опасност от пораждането на конфликти на верска основа вследствие на извършените атентати от исламската секта „Боко Харам“. Това посочва доклад, разработен от смесена християнско-ислямска комисия, която бе на посещение в Нигерия. Дванадесетчленната делегация бе водена от генералния секретар на Църквите Олаф Фиксе Твейт и от йорданския принц Газибин Мухамед, президент на Royal Aal al-Bayt Institute for Islamic Thought. „Съществува

възможността напреженията и настоящите конфликти да бъдат погълнати от тяхното религиозно измерение, по-специално в зоните на географско религиозното напрежение“, посочва докладът, който предупреждава: „Посочването на религиозния елемент като причини за конфликт крие опасността за създаването на едно пророчество, което се самопотвърждава.“ Типични зони на „географско религиозно напрежение“ е Middle Belt зоната, в която се намира щатът Плато, в чиято

южна част живеят мнозинството от християните в страната, а в северната част преобладават мюсюлманите. Именно в щата Плато се регистрират последните атентати, причинени от стари вражди между животновъдите от мюсюлманската етническа група Фулбе и земеделците от християнската етническа група Биром. Християнско-ислямската делегация отбелязва, че „въпреки че в Нигерия се регистрират най-страшните насилия между двете вероизповедания от времената на войната

в Босна (1992-1995), техните дълбоки причини преминават отвъд религията“. „Корупцията, лошото управление, поземлените спорове, липсата на помощ за жертвите и наказанието за отговарящите за атентатите са извор на напрежение по-специално в така наричаната Middle Belt зона в страната. Тук се стоварват напреженията, причинени от „икономическото различие между производителите на петрол в южната част на страната и тези, лишиeni от ресурси, на север“, към което се прибавят

местните конфликти между животновъдите и земеделци. В желанието си да насярчат по-мирнието в Нигерия Световният съвет на Църквите и Royal Aal al-Bayt Institute for Islamic Thought взеха решението да публикуват и разпространят в местните училища книги, които поясняват богословските основи на мира при двете религии, но също и да лансират инициатива за насярчаване на междурелигиозното сътрудничество.

Отново до Лург

За втори път България има възможността да участва в поклонничество на болни до Лурд. Първият път бе през 2008 г. - по време на 150-ата годишнина от явленията на Дева Мария на Бернадета. Докато първия път подготовката за поклонничеството продължи почти една година, този път тя беше много по-кратка. Но този път може би с много повече страдание и с много повече доверие в Девата от Лурд. При все това целта остава винаги същата. В действителност има един въпрос, на който е най-трудно да се намери отговор. Каква е ползата? Каква е ползата за всеки от нас? Каква е ползата за всички заедно?

Тази година броят на поклонниците бе тридесет. И групата - разнородна: католици, православни, от реформирана църква, некръстени... От цялата група 12 души бяха регистрираните болни, сред които осем бяха с ограничено самостоятелно придвижване. Останалите - придружители и поклонници. Но както винаги, когато целта е ясна, пътищата за достигането ѝ са видими. Шестнадесет часа път с автобус от София до Гориция, едночасова почивка и... на влака. Оттук нататък всичко изглежда познато - влак, купе, отделение за тежко болни, програма. Хора, но между тях има и нещо ново, неописуемо...

Слизане, настаняване, уточняване на програмата. И нещо, което повече притеснява

- къде е Девата? Програмата е направо пресиена - литургия, евхаристично обожаване, шествия, броеници, Кръстен път... Закуска, обяд, вечеря... Но... винаги липсва нещо. А тя е винаги там - тиха, стройна, спокойна, усмихната. И сълзите от очите ѝ падат до нас. И винаги имаш нещо да кажеш и си сигурен, че винаги ще те чуе! За себе си, за семейството, за приятелите, за болните, за здравите...

Но времето лети и ние трябва да напуснем това убежище, тъй като други идват със същите мисли и желания като нашите. Ставаме рано, подготвяме багажа си, но остава малко време до тръгване! „Аз отивам до пещерата за мъничко!“ „Има ли време да отида до пещерата?“ Толкова много

въпроси с една-единствена цел - да се върна отново при нея!

Автобус, гара, влак, танци! Всичко вече е много добре известно, а и всички вече сме много по-блиски! Усмивки, прегръдки, сълзи... И аз се чу-

дя - това е, че ние сме станали много по-блиски или Дева Мария от Лурд ни е променила...

Това поклонничество бе организирано съвместно от енория „Успение Богородично“ - София, сдружение „Усърдие“ и UNITALSI (Национално италианско сдружение за транспорт на болни до Лурд и други международни светилища).

Най-сръдечни благодарности първо на Богородица Лурдска! На нашите домакини от UNITALSI! На всеки един поотделно!

Благодарност на Бог, който ни даде тази Небесна майка!

Богородице Лурдска - моли се за нас!

Света Бернадета - моли се за нас!

ИВ

Цветя
и молитви
при извора

ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТ ЛУРД

От разказите на приятелите ми, които бяха ходили преди в Лурд, знаех, че ще бъде хубаво и приятно изживяване. Действителността бе по-хубава. Бяхме заети по програма от сутринта, но удоволствието потискаше умората и продължавахме напред. Удивена съм от предаността на италианските ни приятели. Където и когато да имахме нужда от помощ, те бяха настрема. Благодаря ви от сърце, мили доброволци!

Елена НИКОЛОВА

Впечатленията ми от Лурд са, че това е един много красив град. Това, което мен лично ме порази, е историята на Джованни Батиста Томази, основателя на УНИТАЛСИ. Той е бил човек с увреждане, който в отчаянието си отива в Лурд с единственото намерение да сложи край на живота си. Но след като му се е явила Божията майка, той не само че се е върнал към живота, но основава организация, която и до ден днешен помага на милиони хора с увреждания от цял свят да се докоснат до тази светиня.

Ето защо за мен този човек е пример за подражание със своя бодър дух и жертвоготовност.

Галина ГЕТОВА

Майчинската загриженост на Дева Мария за Църквата

От стр. 1

Тяло и Кръв в Евхаристията.

Апокалиптичната визия на бременната невяста, която „беше непразна и викаше от роздилни болки, и се мъчеше да роди“ (Откр. 12, 2), потвърждава истината за раждането на Църквата от жертвата на Иисус Христос, понеже „раждане в мъки и болки“ означава Страданието и Възкресението на Иисус Христос.

Този образ има двойно значение. „Невяста (Жена)“ означава

чава също и Църквата, в която Божиите деца се раждат повторно от водата и Свети Дух. После целият живот на кръстения е „раждане“ на ново за Божи живот по примера на животното зърно, което дава плод само тогава, когато умре.

Църквата, която се ражда от жертвата на Иисус Христос, е представена от стоящите под кръста: „... майка Му и сестрата на майка Му, Мария Клеопова, и Мария Магдалина и... ученика, когото обичаше“ (Иоан 19, 25-26). Образът на Църквата обаче се конкретизира по-специално в лицето на Мария, която Иисус нарича „Жено (Невясто)“. Той вижда в нея въплъщение на идеала на стария Израел, който вече е постигнал пъл-

нотата на времето. Затова този израз напомня за старозаветната фигура на Сионската дъщеря, която е фигуранта на „жената - майка“, символизираща Израел и майката на всички народи.

В обстоятелството на кръста се осъществява пророчеството, предизвестяващо събирането около Христос и Църквата на всички нации: „Подигни очи и погледай наоколо: те всички се събират, идат при тебе; твоите синове отдалеч идат, и твоите дъщери на ръце се носят“ (Иоан 60, 4); „Ето, идат твоите синове, които си отпушнал, идат събрани от изток до запад с думата на Светия, обрадвани за Божията слава“ (Варух 4, 37).

Задади загрижеността Си

към Църквата Иисус изрече думите, които са наричани завещание от кръста: „А Иисус, като видя майка Си и стоящия там ученик, когото обичаше, казва на майка Си: жено, ето син ти! После казва на ученика: ето майка ти! И от ония час ученикът я прибра при себе си“ (Иоан 19, 26-27). По този начин Той прави Мария участница в собствената Му загриженост за Църквата. Неговата загриженост трябва да бъде отсега на татък Нейна загриженост. Тя трябва да има Свой дял в Неговата загриженост за изграждането на църковната общност.

Възвисен на кръста, Господ споделя грижата за Църквата със Своята майка, която призовава към духовно майчинство по отношение на всички хора.

2. Разширение на майчинската загриженост на Мария за Иисус Христос

Ставайки духовна Майка на всички хора, Мария не престава да бъде Майка на Иисус. Напротив. Нейното духовно майчинство е разширение на майчинството по отношение на Иисус Христос. Следователно може да се каже, че също и загрижеността на Мария за Църквата е разширение на Нейната майчинска загриженост за Иисус Христос. Ако под кръста Мария поема майчинската отговорност за всички ученици на Иисус, които са представени от любими ученици, отсега нататък

На стр. 8

Година на вярата

От стр. 1

ват триграмата на Христос (IHS). На фона на платната се представя слънцето, свързано с триграммата, и ни подканя да се обърнем към Евхаристията. Сайтът www.annusfidei.va ще бъде развит в многоезични версии и ще бъде пряко достъпен за всички мобилни устройства и таблети. Също така е готов официалният химн на Годината на вярата „Credo, Domine, adauge nobis fidem“. В първите дни на септември ще бъде издаден на няколко езика наръчник за пастирска помощ „Да живеем Годината на вярата“. Малка икона на Христос от катедралата в Чефалу, Сицилия, на чийто гръб е написан Символът на вярата, ще придръжва всички поклонници и вярващи в различни части на света.

Накрая архиепископ Фиси кела съобщи по-важните събития, на които ще присъства Светият отец и които ще се проведат в Рим: откриване на Годината на вярата - площад „Свети Петър“, четвъртък, 11 октомври т. г., съвпадащо с петдесетата годишнина от началото на Втория ватикански събор. Ще има тържествена литургия, отслужена от синодалните отци, от председатели на епископски конференции по света и от отци, взели участие в събора.

Първото събитие на годината ще бъде в неделя, 21 октомври - канонизиране на шест мъченици и изповедници на вярата: французина Жак Бартие; филипинеца Педро Калугзод, италианеца Джовани Батиста Пиамарта, испанская Мария дел Кармен, северноамериканката Катрин Текаквита (от ирокезко племе) и германките Майка Мариане (Барбара Копе) и Анна Шефер.

На 25 януари 2013 г. на традиционната икуменична молитва в римската базилика

„Свети Павел извън стените“ ще се молим заедно, та чрез общото изричане на Символа на вярата християните да не забравят пътя на единството.

В събота, 2 февруари, ще бъде отслужена литургия за и със монасите и монахините.

В неделя, 24 март, Цветница, на литургията ще присъстват младежи, които се подготвят за Световната младежка среща.

На 28 април Светият отец

„Свети Петър“ ще приключи поклонничеството на семинаристи, послушници и послушници от цял свят, на тези, които следват пътя на призванието, за да „направят достояние на всички радостта от своя избор“.

От 23 до 29 юли е Световната младежка среща в Рио де Жанейро - време за срещи и израз за значението на вярата.

29 септември ще бъде по-

щаде тайнството Миропомазване на група младежи.

18 май, навечерието на Петдесетница, ще бъде посветен на всички църковни движения с поклонение до гроба на свети Петър.

В неделя, 2 юни, на празника Тяло Христово се планира тържествено евхаристично обожаване, което ще бъде едновременно във всички катедрали и черкви по света.

Неделя, 16 юни, ще бъде посветена на свидетелството на Евангелието на живота. Още от древността Църквата е радетел за човешкия живот и защитник на достойнството на човека още от първия миг до последния негов естествен дъх.

В неделя, 7 юли, на площад

ветен на катехистите и повод да се припомни двадесетата годишнина от публикуването на Катехизиса на Католическата църква.

В неделя, 13 октомври, ще се съберат всички движения, които имат Дева Мария за покровителка, за да обяснят как тя, майката на Бог, е образец на вяра за всеки вярващ.

Накрая, на 24 ноември, на празника Христос Цар ще бъде отбелян последният ден от Годината на вярата.

Годината ще бъде обогатена и от културни събития, сред които изложба, посветена на свети Петър в замъка Castel Sant'Angelo (7 февруари - 1 май), и концерт на площад „Свети Петър“ (22 юни).

ИВ

Важен документ на папа Бенедикт XVI

Апостолическото писмо, озаглавено *Porta fidei* (Врата на вярата), на папа Бенедикт XVI, издадено в брошюра на български език, е документ, с който се обявява началото на Годината на вярата. Тя ще започне на 11 октомври т. г.; нейното начало съвпада с две забележителни годишници - 50 години от откриването на Втория ватикански събор и 20 години от излизането на новия Катехизис на Католическата църква.

След първите няколко кратки части с характер на увод папата прави стегнат обзор на спецификата на вярата, като не пропуска да припомни и някои исторически факти както и мисли на личности, живели в зората на християнската епоха. Централно място в документа е отдалено за потвърждаване на ролята и значението на новия католически катехизис - най-верен водач по пътя ни към Христос. Много дипломатично папа Бенедикт XVI напомня за тези хора, които „не разпознават в себе си дара на вярата“. Когато те търсят смисъла на личното си съществуване и това на света, се оказват в „преддверието“ на вярата. В този смисъл обширният катехизис би могъл да им помогне да стъпят на истинския път към вярата.

Вторият материал в брошурата предлага конкретни указания за действие в Годината на вярата, за да бъде тя по-добре осъзната и

активно изживяна, както и за по-нататъшна евангелизация сред тези кръгове, които остават в страни от активните християни. Всички указания са насочени за различни нива в Църквата. Текът е дело на Конгрегацията за доктрината на вярата. Тук отново в общата част акцентът пада върху катехизиса и неговото ползване и прилагане в живота на християните. Указанията, които следват след общата част, са изложени в четири глави в зависимост от нивата в Църквата: първата глава дава насоки на ниво Вселенска църква; втората е адресирана към епископските конференции; третата дава указания за епархиите, а четвъртата - за енориите, общностите, асоциациите и движенията. Накрая трудът завършва с кратко заключение.

Ценното във втория текст са многобройните предложения за разностранни дейности в Годината на вярата. Бележката с пастирските указания може да стане източник на инвентар и предложения за дейности от страна на мирияните. Това е желанието на папата - всички активно да участват в Годината на вярата. Тъкмо затова всеки трябва да прочете апостолическото писмо „Врата на вярата“.

Брошурата е издание на Католическата апостолическа екзархия в България.

М. РАЙКОВА

Да бъдем приятели

*Следобедни беседи
с отец Йоан-Милен в Център „Рождество Христово“ - София*

Центрър „Рождество Христово“ е малката уютна крепост за майки, които отглеждат сами децата си, и за майки бежанки. Там жените се срещат, изработват красими сувенири от текстил, разговарят и се подкрепят. Един от чаканите с нетърпение дни е вторникът, защото всеки вторник на посещение идва отец Йоан-Милен, който разказва интересни истории, тълкува текстове от Светото писание, беседва с жените и отговаря на техните въпроси.

Темата на последната беседа бе VII световна среща на семействата в Милано, на която отец Йоан-Милен участва с група вярващи от енория „Успение Богородично“ - София.

Ето какво ни разказа той:

„По време на тържествена литургия, която отслужи папата, присъстваха повече от един милион души, стотици хиляди семейства бяха пристигнали от цял свят. В Милано се срещат много различни култури и религии и затова през цялото време папа Бенедикт XVI цитираше различни философи, мислители и поети, за да покаже, че доброто си е добро, независимо дали произлиза от християнската религия или не. Той се обърна и към мюсюлманите, и към всички последователи на други религии.

В събота присъствахме на срещата на папата с над 50 хиляди младежи. Тя се състоя на стадион „Джузеppe Мета“ („Сан Сиро“), който побира 85-хилядна публика. Там се събрахме около 80 хиляди души, а над 70 хиляди бяха децата, които бяха прели или скоро щяха да приемат тайнството Миропомазване.

На стадиона имаше невероятен спектакъл. Над хиляда младежи правиха различни фигури с цветове, правихме „мексиканска вълна“. Имащ свещеник с китара, с когото децата пееха песни.

Бяхме в град Монца, където се намира една от най-известните писти за Формула 1 в света. Но най-силно впечатление ни направи катедрала, където заедно с архимандрит Благовест и енорийски свещеник на Монца монс. Силвано служихме литургия.

И тъй като това беше поклонничество, вървяхме пеша до една огромна поляна, където се състоя втората среща с папата. По пътя изричахме молитви към Дева Мария и свети Йосиф - молитви за семейството. Имащ много млади семейства с по 3-4 деца. Всички бяха много

щастливи, че сред тях има свещеници, че могат да ги благословят или да се изпояздят. За мен беше много важно да съм сред хората. Не липсваха въпроси за болката, за прошката, за браковете. Изповядах повече от 10 души за няколко часа. Имащ едно детенце на 8 години, то направи най-хубавата изповед, която съм чувал - толкова чиста и красива. Накрая му казах: „Ти си най-хубавият ми подарък за днес.“ Имащ семейство от Конго, което разказваше за войната и за трудностите си там, вдовица с две деца, решила да ги отглежда сама и да не се омъжва повторно, която търсеше отговор защо не може да преодолее скърбта си.

Имащ и въпрос на тема развод - могат ли разведените да вземат причастие? Папата отговори, че разведените не са извън Църквата, че те могат и трябва да ходят на литургия, на молитва, че енорийската общност не трябва да им пречи, а да им помага да излязат от кризата.

„Този въпрос е много болезнен и не трябва да остава затворен. Трябва да се дискутира. Ние не сме тук, за да съдим хората, а за да помогнем тази болка да бъде преодолена“, каза папата по време на срещата. Той говори и за неделния ден и за времето за почивка, за това, че всеки трябва да намира време за семейството си, че всеки има право на добро заплащане на труда, право на дом, на малко огнище, където да възстановява силите си.

По време на поклонението хора от нашата група се престрашиха да споделят за живота си и за личните си трудности, за това как са се преборили с тях и т.н. Споделянето помага на хората да се освободят и да не носят товара на тайните си с години...“

Отец Йоан-Милен завърши с пожелание към цялата група всички заедно да отидат някъде сред природата, нещо като на малка почивка, тъй като именно в такива моменти човек по-лесно и ясно вижда колко всъщност земни и обикновени сме всички и колко по-лесно бихме могли да общуваме и да си споделяме.

„Не ви наричам повече слуги, а приятели, казва Исус, и всички ние трябва да бъдем приятели, за да зареждаме както себе си, така и останалите хора с добра енергия и да бъдем светлина за тях. Трябва да се усмихваме повече, да се радваме на живота. Хубаво е да се шегуваме. Смехът ни помага да виждаме красивото, да се наслаждаваме на красотата, с която Бог ни е създал“, съветва отец Йоан-Милен.

„Каритас“ - София

Черквата в Трънчовица в ремонт

Построената от енориста пасионист Евгени Валенте - италианец, през далечната 1874 г. черква „Свети архангел Михаил“ в с. Трънчовица днес е в основен ремонт.

Частични ремонти са извършвани периодично, но тази година се предвижда и вече се изпълнява пълно саниране на фасадите - с полагането на стиропорни плоскости, върху които ще бъде нанесена устойчива минерална мазилка, подходяща оцветена. Ще се осигури както благоустойчива защита, така и сигурна термоизолация за подобряване на микроклиматата в самата черква.

Настоящият енорийски свещеник Стефан Калапиш, потомък на силно вярващи банатски българи, родом от Бърдарски геран, започва служението си в Трънчовица на 6 септември 2006 г. В своята дейност енористът неотклонно доказва, че е истински стопанин и достоен Божи служител.

Той самият живее в крайно неподходящи битови условия - неугледно жилище, построено през 1850 г. от отец Киприян Фаваро, назначен като помощник на все възрастния и немощен отец Йероним Пициканела.

Отец Стефан оживи енорията, събуди и засили вярата на християните в Трънчовица.

Християните и обществеността на Трънчовица със задоволство одобряват и приветстват това начинание. Дано и други енории от Никополската епархия имат възможността да направят още по-уютен Божия храм.

Никола КАРАДЖОВ,
с. Трънчовица

Печат с герб на архиепископ Михаил Миров

В екзархията се съхраняват три книги „Литургия Йоана Златоустаго“, издадени са вероятно през 1906 г. в Москва. На две от тях ясно се различава епископски печат с герб. Това ме заинтригува и помолих да ги сканират във висока резолюция.

И изненадата не закъсня! Гербът на архиепископ Михаил Миров!

Най-напред да разгледаме оформлението на печата. Малко се различава от известните ми до момента печати на наши архиереи. Липсват изискуемите се символи като дикири и трикири и датата на заемане на епископския (митрополитски) престол. Но разликата го прави особено ценен. Да не забравяме, че повечето наши архиереи са учили на Запад и несъмнено са се повлиявали от тогавашните тенденции.

Формата е овална. Две овални линии с различна дебелина обрамчват съдържащите се надпис и фигури. Надписът следва формата на линиите, изписан е само с главни букви и на латиница: MICHAEL MIROW ARCHIEP. THEODOSIOP. BULGAR. CATHOL. CONSTANTINOPOLI.

цесиен кръст, тип „патриаршески“, модифициран.

Щитът е разделен на три части. В първото поле е изобразен архангел Михаил с меч в ръка, който побеждава демоните (злото). Във второто поле виждаме гъльб с маслиново клонче в човката. А в тре-

тото - Пресвето сърце Исусово, обвито с трънен венец и пламък в горната му част. Под сърцето четем надпис на латински език PAX.

Какво ни говорят символите?

Както вече казах, гербът е „говорещ“. Архангел Михаил кореспондира с първото име на владиката - Михаил. Гъльбът с маслиново клонче символизира мира и спасението (от потопа). Надписът над сърцето в превод на български е МИР. Самата иконография на сърце с трънен венец, пламък и надпис са свързани с набожността към Пресвето Сърце Исусово.

Можем само да гадаем кога е създаден гербът и каква е цветната му версия. Вероятно е направен през 1907 г. или 1908 г. Ако се открият други книги или документи, подпечатани с този печат, датировката би могла да се прецизира. Не може да се отрече, че това е една превъзходна находка и прекрасен образец на църковната хералдика.

Това е поредната изненада, поднесена ни от архивите!
Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ,
Казанлък, председател на фондация „Оазис“

Щрихи от историята

Сестра Тереза на Младенец Иисус и на Светия образ

Сестра Тереза на Младенец Иисус и на Светия образ (Лиляна Янкова Бойчева), кармилитка, е родена на 18 септември 1921 г. във Варна в православно семейство. Тя е трето от четирите деца. Воден от служебните си задължения, бащата, който е офицер, е принуден често да променя местоживеенето си. Така, придружавайки своите родители, Лиляна прекарва детските си години в Берлин, а покъсно в Казанлък, Ловеч, София. По това време голямата сестра Здравка влиза в Кармила против волята на родителите си. Тя успява да преодолее тяхната остра съпротива и се посвещава на Бог. Мнозина от нас я познават като Майка Блажена Кръстна.

Лиляна учи в Германия, а войната я принуждава да за-

врши висшето си образование в София. По това време започва да си задава въпроси за смисъла на живота, за християнската вяра, за това, къде е истината. По съвета на сестра си тя се среща с отец Карамитров, българин йезуит, който я поучава в истините на вярата, говори й за историята на Църквата. При тези срещи се старае да запази позициите си в православието, но все по-ясно вижда истината. Настава прелом и тя решава да приеме католическата вяра, което става през коледната нощ на 1947 г.

Но нейният вътрешен път не спира дотам. Постепенно в душата ѝ възниква желанието да се посвети на Бог и след дълго обмисляне решава да влезе в Кармила. Тъй като в софийския Кармил се намира родната ѝ сестра, тя предпочита да отиде в друг кармилски манастир, но комунистическата власт не ѝ позволява да напусне страната. Така на 9 април 1950 г. тя влиза в Кармил „Свети Дух“ в София. На 22 декември същата година, на празника Безсъверно зачатие на Дева Мария (по стар стил), приема монашеската

дреха и с нея името сестра Тереза на Младенец Иисус и на Светия образ. Две години покъсно, на 16 юли 1952 г., тя дава първите си обети. В същия ден е арестуван блаженият мъченик монс. Евгений Босилков. Само три месеца след това, на 19 октомври 1952 г., цялата кармилска общност е задържана, сестрите са отведени в затвора, манастирът е запечатан и грижливо пазен от милицията. Започва кръстният път за Кармила, за Църквата в България. След 40-дневния престой в затвора сестрите са пуснати на свобода с изключение на сестра Блажена Кръстна и сестра Тереза Иисусова, първите български кармилитки, които са пратени на лагер в Белене. Останалите монахини се прибират при семействата си, тъй като манастирът е затворен. След смъртта на Сталин осъдените сестри се завръщат от изгнаничеството си на река Дунав и успяват отново да съберат общността. Затварят се в черквата „Свети Франциск“, където заживяват, превръщайки я в манастир. В такава трудна обстановка сестра Тереза на Младенец Иисус и на Светия образ продължава своята монашеска формация. На 16 юли 1965 г. полага вечните си обети и повече нищо не може да я раздели от любимия й Господ. Нищо не я плаши, напротив! Като смела дъщеря на света Тереза Авилска тя върви напред, следвайки съвета на своята духовна майка: „Не се спирайте насред път, но се борете като храбри воиници, готови да умрат като труженци. Пък в края на краищата вие сте тук, за да се борите.“ („Път към съвършенството“, XX, 2) И тя наистина няма да спре! Минала през длъжностите на поднастоятелка и на настоятелка на общността, до ден днешен тя върви напред, върви докрай, макар и да не е служат повече краката, макар и годините да започват да надхвърлят 90! Още като дете е свикала да се бори, да се приспособява към различни нови обстоятелства, калива се в трудностите, за да стане храбра дъщеря на своята майка света Тереза Авилска. Преминала през всички фази на кръстния път на Кармила в България, тя единствена успя да дочека възкресението му в „Малинова долина“, построяното на манастирска черква, пълното установяване и заживяване на общността в истинска кармилска обстановка. Колко дълго ще й даде Господ да върви по този път, само Той знае. И само Той знае каква мисия има още да изпълни между нас! Всички ние сме Му благодарни за нашата скъпа сестра, станала днес жив спомен и жива връзка с корените на българското кармилско стъбло.

нали? Спокойно... Разбира се, мускетарите могат да бъдат къде ли не, стига само да са готови да защитават. Вече доплавям вашите усмихнати лица, защото се досетихте, че тези мускетари ще са готови да защитават своята християнска вяра, ще са готови да следват пътеки към Господ. За целта всички участници получиха лични карти като мускетари на Бог.

Тази година в нашата енория ни гостуват доброволци - Любцица, Петра и Ивана от Хърватска. С нас бяха наши сестри М. Божена и М. Барбара, които също с нетърпение очакваха Лято Грест. С широка си усмивка отец Енцо покани всички заедно да започнем игрите. Тази година на аниматори бяха Димка Рафаилова, Силвия Лоринкова, Женя Николова, Криста Петрова, Ванина Чавдарова, Мариета Николова, Елизабет Петрова, Анелия Данезиева с помощник-аниматор Габриела Илиева. Като за начало игрите започваха с молитвата Отче наш, пееше се химнът на Лято Грест и всеки аниматор заедно със своята група участници заемаше работното си място.

Тази година отборите носеха имената на четиримата евангелисти - Йоанци, Луканци, Марковци и Матейци. Всеки аниматор сам реши какви отличителни знамена да изработи съответно за групата си, така че да се вижда името на всяко дете. От своя страна децата имаха възможност сами да се представят върху знамето, свободно да нарисуват нещичко свое.

За всеки участник имаше книжка с темите за всеки ден. Тази книжка заемаше основно място по време на работата по групи, тъй като в нея освен темата за деня беше по-местена и забавна игра, в която детето само можеше да изкаже мнение или да допише материал.

За първия ден темата, която децата заедно с аниматорите разглеждаха, беше за Библията, най-старата и преведена на много езици книга. Втория ден темата беше за вярата (християнството - печат, който получаваме при нашето кръщение, блялата дреха, символ на чистотата на душата ни, премахването на първородния грех). Третия ден темата беше за молитвата, по-точно броеницата - история на нейното появяване, явяването на Дева Мария при пещерата, значението на молитвите, видовете молитви. Разглеждането на тази тема събуди интерес у най-малките, които с помощта на аниматорите изработиха своя броеница от пластилин и споделиха моменти, в които са имали нужда да помогнат нещо Господ. Записаха свои благодарности, които изказваха на Господ - някои благодариха за семействата си, други за братчетата или сестрите си, трети Го молеха за търпение, да растат умни и т. н. Четвъртия ден темата беше за тайнствата - се-

Лято Грест 2012 отново в енория Ореш

демте знаци, които Господ ни предлага в нашия живот. Петия ден темата беше „Добрите дела“ - делата на милосърдие. Тук бе разгледана и анализирана притчата за Добрая самарянин. На вниманието на децата бе представена игра, в която всеки можеше да свърже дела на духовно милосърдие (пример - тържън да утешиш) и дела на телесно милосърдие (пример - гладен да на храниш). През шестия ден се проведе така наречената Голяма игра, в която всички деца получиха тениски с логото на Лято Грест - „Мускетарите на Бог“, и тръгнаха из селото по зададен маршрут и указания в търсене на самоличността на един мускетар. За тази цел освен водени от указания, децата трябваше да намерят пет „елемента“ (символа): Библията, бяла дреха, броеница, картина „Сътворение“ и картина „Добрият самарянин“. Тези символи бяха скрити на различни места в селото. След като бяха намерени, всяко дете получи лична карта на мускетаря със своето име и с основни белези на мускетаря: 1) Чете и

слуша Божието слово. 2) Винаги и навсякъде следва Христос. 3) Чрез молитвата търси диалог с Бог. 4) Участва в тайнствата. 5) Върши добри дела.

След основната работа по групи аниматорите заедно с децата работеха в ателие, свързано с приложни дейности: рисуване, аплициране, моделиране.

За първото ателие на всяко дете бяха раздадени бои и четки. Задачата на децата бе да рисуват върху шишета сво-

ята мечта или по свой начин да представят вълнението си в цветове. Готовите шишета бяха най-красивите - невероятни бъдещи реклами за представяне на натурален сок. В следващото ателие участниците имаха възможност върху цветни листове да залепват хербализирани цветя и така получените книгоразделители ще бъдат като подарък за някой от семейството. Друга група деца, работещи в трето ателие, изработваха ключодържатели (върху парченце дърво) и рисуваха по желание неща, който също бяха за подарък. В четвъртото ателие малките имаха възможност да развишят въображението си върху капачки от буркани, да работят с пластилин, да моделират по желание с различни видове семена. Готовите изделия отново бяха подаръци за семействата им.

В последния ден, на неделната литургия, всяка група имаше удоволствието да

представи на гостите, родителите и всички присъстващи театрализирана притча от Библията.

Денят не отминаваше, без отец Енцо да подгответ незабравими игри, свързани с бързина, съобразителност, ловкост и най-вече с много вода, която беше необходима за разхлажддане в горещите дни.

Децата очакваха с нетърпение неговата поява с кофи и балони, пълни с вода, готови да се впуснат в луда надпревара като състезатели. Дворът на черквата се огласяше от виковете на доволните малчугани, а около него не спираха да се трупат развлечени родители или приятели на децата. Всички ставаха съпричастни с радостта, която виташе наоколо. Далеч не беше лесна работата на аниматорите, които даваха всичко от себе си за емоционалния заряд у децата, а също така и работата на нашите гости и скъпите ни сестри викентинки. Всеки ден

имахме сериозен папарак в лицето на сестра М. Божена, която улавяше с фотоапарата си миговете на щастие, изписано върху лицата на участниците. Сърдечни благодарности отправяме към нея, защото тя запечата всеки миг, който във времето назад ще буди много приятни спомени. Благодарим ти, сестра Божена! Благодарности и на сестра Барбара, която не отмина нито едно дете, без да го дари със своята мила усмивка! Благодарим ти, сестро!

И тъй като започнах с благодарностите, не бива да пропусна и обичания от всички ни отец Енцо, който за поредна година организира това събитие - Лято Грест. Също и за лакомствата, които се харесват на малчуганите, под името „БАРАНГАРОО“. Думата, която засилва и любопитството, и апетита на всеки участник.

От мое име благодаря на всички аниматори, които допринесоха за успешната мисия на Лято Грест, за неизчерпаемите идеи, за силите и за отговорностите, които поеха. Не на последно място благодаря и на родителите за доверието, което ни гласуваха при работата с децата. Благодарим ви от сърце!

Отмина една седмица, изпълнена с вълшебни мигове, много смях, игри и забавления. Тези спомени дълго време ще напомнят за това горещо Лято Грест в енорията на с. Ореш. Чакаме с нетърпение следващото лято, което ще е още по-вълнуващо. Довиждане, Лято Грест 2012!

Аниматор: Анелия
ДАНЕЗИЕВА

всички те са нейно духовно потомство. За това потомство говори книгата Откровение, показвайки картина на борбата на Змея с останалата част от поколението на жената, т.е. с тези, „които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството на Иисуса Христо“ (Откр 12, 17).

Идеята за разширяване на майчината загриженост на Мария към Иисус върху цялата Църква е застъпена в учението на последните папи. При свети Пий X тя произлиза от тясната връзка между майка и Син: „Никой не познава Христос както Неговата майка, така че никой не може да бъде по-добър вадач и учител от нея по пътя към опознаването на Христос.“ Тази мисъл развива Пий XII, обръщайки внимание на страданията на Мария: „Най-накрая, понасяйки своята неизмерима скръб смело и с упование, тя повече от всички вярващи, като истинска Царица на мъчениците, допълва в своето тяло това, което не достига в страданията на Христос в Неговото тяло, което въсъщност е Църквата“ (срв. Кол 1, 24). Папата потвърждава ясно, че нейната загриженост за вярващите е продължение на грижите на Иисус: „Тя със същата майчинска грижливост и пламенна любов е поела грижата за Мистичното тяло на Христос, родено от прободеното Сърце на нашия Спасител, с каквато е гледала още в люлката и кърмила със своето мляко Младенца Иисус.“

Също и бляженият Йоан-Павел II приема тази идея, като пише, че „майчинството на Мария спрямо Църквата е отражение и разширяване на нейното майчинство по отношение на Божия син“. От „новото“ майчинство на Мария свое временно произлиза и загрижеността ѝ за цялата Църква. Коментиратки думите на Иисус „Ето майка ти“, Йоан-Павел II подчертава: „Мария, която от самото начало е отдала напълно себе си на личността и делото на Сина си, не е могла да не пренесе това майчинско отдаване и върху Църквата още от самото ѝ начало. Нейното майчинство - след възнасянето на Сина ѝ в небето - остава в Църквата като майчинско посредничество: ходатайствайки за всичките си деца, майката сътрудничи в спасителното дело на Сина си, Изкупителя на света.“

3. Предмет на

загрижеността на Мария

Въпреки че грижата на Мария е вписана в грижата на Иисус Христос за Църквата, може да се посочи конкретният неин обект въз основа на библейски текстове и някои богословски текстове.

а) Загриженост за пребъдване в Новия завет

В думите на Дева Мария по време на Благовещението: „Ето рабинята Господня; нека ми бъде по думата ти“ (Лк. 1, 38), и особено в думите ѝ в Кана Галилейска: „Каквото ви каже, сторете“ (Ин. 2, 5), се отразява ехото на думите на израелския народ, когато приема от Бог дара на завета: „И целият народ отговори в един глас, и рече:

всичко, каквото е казал Господ, ще сторим (и ще сме послушни) (Изход, 24, 3). Сходството на тези твърдения произхожда от факта, че Мария е изобразена в Новия завет като новия Израел, новата Сионска дъщеря.

Дарът на завета и пребъдването в него зависят от послушанието към Закона на завета, който се съдържа в Десетте Божи заповеди. Така че целият народ се задължава да спазва този закон: „Всичко, каквото е казал Господ, ще сторим и ще бъдем послушни“ (Изх. 24, 7). В това изявление можем да се замислим върху последователността на действията на хората, получаващи завета - първо „ще сторим“, след това „ще бъдем послушни“. Тя не е случайна, а съдържа мъдростта на вярващия човек, която се изразява във факта, че на първо място важно за него е да отвори на Бог с доверие („правя“) и едва тогава да направи усилие за по-дълбоко разбиране („слушам“) на Неговите думи. Разбира се, такъв ангажимент

изглежда, че евангелистът е искал да прида по-дълбок смисъл на събитието. Терминът „diakonoi“ означава тези, които се учат от Иисус на служение - diakonia. Те са истинските ученици на Иисус Христос. От друга страна, Мария - „жена“, е първият човек, който настъпва учениците на Иисус да стават нов Божи народ.

Така Мария ни настъпва да ставаме истински ученици на Иисус. Призовава към служение в Църквата, ставайки самата тя жив пример за това чрез свое то „Нека ми бъде по Твоята дума“. Нейната майчина загриженост обхваща не материалните ни потребности, а по-скоро се отнася за пълно разположение на вярващите (служители) по отношение на всяка дума на Нейния син.

От друга страна, случилото се на кръста показва, че вървено то по християнския път, по пътя на ставане на ученик на Иисус Христос е свързано с приемането на Мария като наша майка. Такъв е смисълът на фразата, завършваща „заве-

роди Христос, Който затова е заченат от Свети Дух и роден от Дева, за да може чрез Църквата да се ражда и израства в сърцата на вярващите.“ По същия начин проповядва Йоан-Павел II, говорейки за раждането от Мария на децата на мистичното Тяло на Нейния син: „Тя прави това чрез застъпничеството си, измолвайки за тях неизчертаемо изливане на Духа, ... докато Христос не се формира напълно в нас“ (срв. Гал 4, 19).

Идеята на наподобяване със Сина чрез застъпничеството на Богородица се съдържа в Мариина духовност на свети Луи Мари Гриньон де Монфорт. Размишлявайки върху това, какви плодове донася набожността към Пресветата Дева, той казва, че тя ни приближава до Отца и носи свободата на Божии деца, свободата на духа: „На тези, които с вярност практикуват тази набожност, тя осигурява огромна вътрешна свобода, свободата на Божии чеда“ (срв. Гал. 5, 1-13; 2 Кор. 3, 17). Тя ни освобождава от всякакви скрупули, плахост и сервилност, от всичко, което може да стесни душата, да я впримчи и обвърже, разширява сърцето със свято упование в Бога, като ни заставя да видиме в Него Отца... Майката на прекрасната любов въвежда в сърцето чиста любов. Благодарение на тази любов „ще видиш Бог като най-добрия Отец, постоянно ще се стремиш да му угодиш, ще общуваш с Него с доверие като дете с любими си баща“.

Разбира се, формирането на Христос в нас става чрез мощта на Свети Дух, понеже Той е и Дух на Сина и може да ни направи Свое отражение. Тъй като Мария е модел за отворен живот и насочен към животворния полъх на Свети Дух, тя може да си сътрудничи с Него при изграждането в нас на образа на Нейния син. Същата мисъл изразява и Йоан-Павел II, казайки, че майчинската загриженост на Мария е участие в мощната на Свети Дух.

И така, Мария сътрудничи със Свети Дух, който е вътрешният архитект, изграждащ дълбините на човешката личност, но също така взаимодейства с човека, за да може в духа на свобода да се отваря на действието на Свети Дух.

г) Загриженост за духовните ценности и за спасението

Думите на Мария в Кана Галилейска „Вино нямат“ (Ин. 2, 3) не са суха информация, а показват състоянието на духа на Мария, която притежава способността да бъде съпричастна с положението на другите. Според тълкуването на отците на Църквата липсата на вино на сватбата в Кана означава липсата на справедливост, мъдрост и любов (caritas), а също и на благодат. Оттук следва, че загрижеността на Мария е да задоволи духовните липси на хората.

Духовните ценности, които символизира виното в Кана, са даровете на Отца. Мария се грижи човек да може да приеме с радост и благодарност Неговите дарове. Сред тях най-големият е дарът на спасението. Понеже самата тя най-пълно е приела този дар, затова копне всички хора да бъдат участници в него. Мария иска да сподели това, което тя самата е получила и притежава, т.е. Бог в Света Троица, преживяване на дара на изкуплението чрез благодатта на Христос и преживяване на дара на майчинството.

Тази мисъл е изразена от па-

па Павел VI в „Изповед на вярата“ със следните думи: „Вярваме, че Света Богородица, нова Ева, Майка на Църквата, бърза да изпълнява от небето майчинското си призвание към принадлежащите на Христос, за да помогне в зараждането и развитието на божествения живот в душите на изкупените.“

Приемането на дара на спасението изисква обаче обръщане на човека към Бог. Блаженият Йоан-Павел II, позовавайки се на евангелския призив на Господ Иисус (вж. Мк. 1, 5), пише, че Мария призовава към обръщане към Бог. Нейният призив е майчински, но същевременно силен и решителен. Блаженият отбелязва, че със своята майчинска загриженост за вечно спасение тя обгръща всички хора, живеещи на земята и пребиваващи в чистилището.

Тя по майчински участва в тежките битки срещу силите на мрака, които се водят по време на цялата човешка история. Мария по този начин помага на всички свои деца „да израстват в святост, помага им да намират в Христос пътя към дома на Отца“.

Също и папа Бенедикт XVI ни настъпва да влезем в „училището на Мария“, училище на вярата на „Господната ученичка“, за да се поучим от нея как да приемем дара на спасението, което Бог иска да даде на всички, които вярват в Неговата мисълърдна любов.

Подобна идея е налице и в богословието на Източната църква. Мария е представена в нея като човек, който взаимодейства в процеса на обожествяване на човека.

4. Начини на изразяване на загрижеността на Дева Мария

Следващият въпрос е как Мария изразява загрижеността си. По какъв начин Тя се грижи за Църквата? Какви са конкретните прояви на тази загриженост?

а) Сътрудничество и застъпничество

В съзнанието на християните на първо място се явява идеята за застъпничеството на Богородица. Това се изразява в прозвищата, с които Дева Мария е назовавана и които присъстват в текстовете на светоотеческата литература и богослужебните текстове, особено в молитвите към Богородица. Наред с прозвища като: Сестра във вярата, Сестра на християните, Майка на плътта, Майка на Бога, в писанията на свети Андрей Критски може да се срецне наименованието Застъпница. Тази титла показва начина на изразяване на загрижеността за Църквата. Мария се грижи за нея чрез „посредничество“.

Идеята за посредничеството се корени в живата традиция на Църквата. Особено свидетелство за това е химнът Salve Regina (Радвай се, Царице), станал широко известен още през XII век. В него Мария получава титлата „Наша застъпница“, която включва идеята за опека и ходатайство. По този начин посредничеството на Мария се разглежда като форма на опека и застъпничество пред Нейния син.

През XVII век, който е наричен „златен век на мариологията“, се появява идеята за „съизкуплението“. Тя се интерпретира от богословите като участие на Мария в спасителното дело на Иисус Христос. Те подчертават, че Мария заема в него особено място и изпълнява активна функция. „Съизкуплението“ на Мария се сравнява

Майчинската загриженост на Дева Мария за Църквата

изиска постоянно внимание и подновяване във всяко поколение, ако искат да продължат да бъдат хора на завета и Господен народ.

Казвайки своето „Да бъде“ в Назарет и думите на сватбата в Кана Галилейска, Мария изразява загрижеността си за вярност към Словото на Бог. Става дума за това християните да спазват завета на Бог в Света Троица, да бъдат наистина Негов народ, Църква на Христос, за която Той заплати с Кръвта си. Пребъдването в този завет зависи от верността вече не към стария закон - закона на „буквата“, а към новия закон, закона на Евангелието, който носи Иисус Христос.

б) Загриженост да станем истински ученици на Иисус

В описанието на сватбата в Кана Галилейска забележителното е, че „слугите“, към които Мария се обръща с думите „каквото ви каже, сторете“, не са наречени с обикновената гръцка дума „douloi“, а със специалния термин „diakonoi“, който се отнася за „дяконите“ в Църквата.

8 ИСТИНА VERITAS

Брой 8 (1465)
август 2012 г.

Да си спомним...

Отец Павел Йотов

Навършиха се 20 години от смъртта на отец Павел Йотов, капуцин, роден в с. Дуванли, Пловдивско. Ръкоположен е в 1933 г., в България се връща през 1934 г. Служил е в енории в Секирово, Миромир, Житница, София, Бургас и в Белозем, където почина на 24 май 1992 г.

Поклон пред паметта му!

На стр. 9

27 август Света Моника - майката на свети Августин

Света Моника е родена в 332 г. в Тагаста - Африка. Родителите ѝ са християни. Моника се омъжва за езичник - Патрициус, който е държавен чиновник. Сама християнка, Моника успява да обърне съпруга си и той приема християнството. Интерес към Христовата вяра тя насаждда и удецата си, но въпреки усилията и молитвите си Августин не бърза да последва във вярата родителите си. Както е известно, бъдещият учител на Църквата дълго време е привърженик на монтанизма (манхинеите). Едва на Великден 387 г. той се кръщава.

Света Моника умира през октомври 387 г. по време на пътуване към Африка от пристанищния град Остия.

Светицата е изобразявана често като матрона, с нагръден ник и покривало на главата си - като монахиня, заобиколена от синовете си. Понякога в изображението се прибавят разпятие и броеница в ръцете ѝ, а също и лента с лозунг. Тя е покровителка на жени и майки, пазителка е на детски души. По-рано празникът ѝ е бил на 4 май, а от 1969 г. се чества на 27 август.

Църковното предание и някои стари документи дават осъкъдни сведения за силното желание на Моника да обърне любимия си син Августин в християнството. Най-напред изпраща сина си в школата на неокатехумените, за дасе получи във вярата. Усилията ѝ обаче са напразни - синът ѝ остава в оковите на греха. Напразни се оказват горещите ѝ молитви и ридания пред Божията майка и Христос. Тя се моли денонично и пролива горчиви сълзи. Но Бог, Който не оставя без утеша никоя страдаща душа, успокоява Моника в един сън. Ето го и съня.

Тя стои на дървена поставка (в далечното минало на такава поставка - най-често пън, качвали грешниците за назидание на всички), но ненадейно се появява блестящ юноша (ангел), който ѝ се усмихва и я питат: „Защо се топиш от мъка?“ Когато тя му отговаря, че плаче за сина си, който е отден на порока, той успокоително ѝ отговаря: „Там, където ти стоиш сега, там е и той.“

Моника разказва на сина си този сън. Той ѝ отговаря, че това означава, че тя ще приеме неговата езическа вяра. Моника бързо му отвръща: „Не, ангелът не каза „където е той, там си и ти“, но „където си ти, там е и той“.“

В скоро време Моника отива при един епископ, който добре познава сина ѝ, с молба епископът да поговори с Августин. Той ѝ казва: „Остави го, само се моли на Бог за

него; той сам, като чете и изучава произведенията на велики мислители, ще разбере колко голямо е заблуждение то му и колко е далеч от Бог. Бог ще чуе твоите молитви, защото те са искрени и извират от душата на една загрижена и сильно любяща майка.“

Най-после настъпва времето, когато молитвите на Моника дават своите плодове. Августин отива в Милано при епископ Амброзий. Там слуша неговите проповеди и под влияние на страстните му слова и личния пример на епископа решава да приеме Христовата вяра. В Милано Августин остава дълго. Моника няма вест от него и тръгва да го търси. Пътуването по това време е несигурно, изпълнено с много опасности, но светата вдовица не се страхува. Господ ѝ пома-

га и тя пристига благополучно в Милано. Там заварва сина си, потънал в свещена печал. Това е голяма утеша за нея. Въщност това било все още началото на обръщането му.

Августин отишъл с приятеля си Алипи при майка си и разказал как Бог по чудотворен начин му обърнал душата и за това, че е решил да остави безпочвените езически странства и да стане член на Католическата църква, като отдае целия си бъдещ живот в служба на Бог. Моника останала при сина си и неговите приятели християни. Те създали една малка християнска общност, а Моника се грижела за всички тях и ги чувствала като родни синове и дъщери. Тя благодарила на Бог за обръщането на сина си и за голямата благодат, с която дарил ная, сина ѝ и приятелите му. В Милано тя преживяла най-щастливите си дни в живота.

Майя ХИЛДЕГАРД

Майчинската загриженост на Дева Мария за Църквата

От стр. 8

със „съизкуплението“, за което свети Павел пише: „Заштото, ако имате и десетки хиляди наставници в Христа, много бахи нямате, понеже аз ви родих в Иисуса Христа чрез Евангелието“ (1 Кор. 4, 15). Такова „съизкупление“ в никакъв случай не е отрицание или намаляване на истината за единствения Изкупител, Който е Иисус Христос. Текстът на свети Павел само показва реалната възможност за участие и сътрудничество на други хора в Неговото спасително дело.

Следвайки гореспомената линия на тълкуване, II ватикански събор развива още повече тази идея. Отците на събора не използват точно думата „съизкупление“, но подчертават: „Мария е сътрудничила в делото на Спасителя чрез вяра, надежда и пламенна любов за обновяването на свръхестествения живот в човешките души. Затова тя е станала наша Майка чрез благодатта. Майчинството на Мария според закона на благодатта продължава непрестанно.“

Папа Павел VI изяснява, че майчината грижа на Мария се основава на взаимодействието на майчината любов с раждането и духовното формиране на всички вярващи. Позовавайки се на думите на свети Киприян, Светият отец пише: „Света Дева Мария и Църквата си съдействуват в раждането на Мистичното тяло на Христос: и двете са Майката на Христос, но никоя от тях не ражда една без друга цялото (Тяло).“

По същия начин и II ватикански събор тълкува „посредничеството“ на Мария. Обяснявайки като участие на Мария в посредничеството на Иисус Христос, което е единствено и неповторимо (срв. 1 Тим. 2, 5-6), тъй като „основавайки се на посредничеството на Иисус Христос, от това посредничество Тя е напълно зависима и от него черпи цялата си сила“. Блаженият Йоан-Павел II прецизира съборната идея. Според него посредничеството на Богородица - за разлика от посредничеството на Иисус Христос - има майчински и застъпнически характер: „Мария застава между Своя син и човечеството в реалността на неговите потребности, недостатъци и страдания. Стои сред тях, т.е. посредници не като чужда, но от позицията на майка, с пълното съзнание, че като майка може - или дори нещо повече - има право да каже на Сина си за нуждите на хората.“

б) Майчински чувства

Един от начините за изразяване на загриженост към Църквата са майчинските чувства на Мария, с които Тя обръща всяко човешко същество. Нейната опека се отнася за целия живот - от раждането в кърмението чак до възхвалата в не-

бето. Ето защо майчинските чувства на Мария пребъдват във времето и достигат до вечността.

Майчинските чувства на Мария са аналогични на чувствата на всяка майка към детето ѝ. Те се основават на взаимоотношения, от които възникват и взаимните права и задължения. Майчинските чувства са свързани с реалността на зачеването на детето, носене в себе си, раждане, хранене и възпитаване.

Сред майчинските чувства на Мария отците на Църквата отбелязват на първо място нейната любов. Свети Августин пише, че тя е човек, „взаимодействащ чрез любов (caritas) в раждането на вярващи в Църквата“. Малко по-късно за майчинските чувства на Мария към онези, които се единяват със Сина ѝ чрез благодатта, пише Амбрози Оперт (ок. 730-784). По-малко известният Йоан Геометър (Х век) описва много образно майчината любов на Мария, която „се прекланя пред всеки човек и взима всички в майчината си прегърдка“.

Съществено свидетелство за майчинските чувства на Мария са богослужбите текстове. В тях се говори за любовта, с която Мария поддържа Църквата в изпълнението на нейната мисия. Тази любов е жизнено необходима за свестта на вярващите и за единството на всички вярващи и всички народи.

В учението на папите се появява образът на сърцето на Мария. Блаженият папа Пий IX пише, че Мария носи майчино сърце и се интересува от делата на всяко човешко същество, загрижена е по особен начин за цялото човечество. От друга страна, блаженият Йоан XXIII обръща внимание на специалната опека на Мария над папи и епископи, наричайки я Майка на папата и Майка на епископите.

в) Явления и светилища на Дева Мария

Конкретен израз на майчината грижа на Мария за Църквата са нейните явления. Въпреки че те имат частен характер и не представляват предмета на християнската вяра, то все пак са забележителен знак за присъствието и действността на Мария в живота на Църквата. Те потвърждават, че Мария не е човек на миналото, а е личност, живееща в Църквата, която се интересува от своите духовни деца и ги води към Христос. Подобна мисъл изразява блаженият Йоан-Павел II в енциклика Redemptoris Mater, където пише, че Църквата през цялото съществуване запазва дълбока връзка с Богородица, която съдържа тайната на спасението „миналото, настоящето и бъдещето“.

Интересен е фактът, че през XIX и XX век значително се увеличава броят на явленията на Дева Мария, които са признати за автентични от църковните власти. Този факт може да се обясни с особената грижа на Мария в ситуация на все по-голямо безразличие към религиозните въпроси, а

дори и отхвърляне на Бог. Блаженият Йоан-Павел II пише, че Мария умеет да разпознава знаците на нашето време и особено заплахата от унищожението на общностите и нациите, причинено от моралния упадък. Затова Мария предупреждава и призовава към молитва, както прави това Йоан Кръстител при река Йордан.

От съдържанието на откривения се вижда, че Мария припомня на хората основните евангелски истини: за Бог, за Евхаристията, за призванието ни към небето, за обръщането на към Бог и покаянието, за молитвата за грешниците, за опрощението на греховете, за чистилището, за реалността на вечна смърт.

Още една проява на майчината грижа на Мария за Църквата са богослужбите храмове и други места за почит към Мария. Блаженият Йоан-Павел II обръща внимание върху това, заявявайки, че това са места, където тя се среща с хора. Там се усеща нейното особено присъствие.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Вторият ватикански събор обобщава учението за майчината грижа на Мария за Църквата със следните думи: „Възнесена на небето, не е изоставила своята спасителна дейност, но чрез разнообразното богатство на своето огромно застъпничество продължава непрестанно да ни осигурява дара на вечното спасение. Благодарение на своята майчинска любов покровителства и се грижи за братята на Сина си, които са все още в процеса на земното си странстване, изложени на трудности и опасности, докато не бъдат отведени до Небесната ни родина на щастието. Затова и по отношение на Благодатната дева в Църквата се използват такива названия като: Застъпница, Помощница на християните, Защитница и Посредница.“ В това изявление се говори за основния метод на нейното опекунство, който е „разнообразно застъпничество“ и ревност за „вечното спасение“, което е основен предмет на загрижеността на Мария.

Богословските размисли по този въпрос водят до заключението, че майчината грижа на Мария е служба - diakonia, в Църквата. Мария помага на другите в изпълнението на волята на Отца, помага в раждането на живот във вярата, както прави това в Кана Галилейска. Тя помага в единението с Исус Христос и в изграждането на Църквата като Божие семейство. Помага също в пребъдване в щастие в настоящето и бъдещето, в откриване на призванието ни, учи ни как да отговорим на това призвание, кое то в крайна сметка води до вечния живот. Но плодотворността на майчината грижа на Мария зависи от способността ни да я приемем - да я приемем в своя живот.

Отец Владжимеж ВОЛИНЕЦ, хабилитиран професор и зам.-ректор на Вроцлавския богословски институт

Буквите IHS в обреда

В църковните литургични одежди както и в различни ритуални аксесоари и пособия се използват буквите IHS, които са първите букви на латинските думи Jesus Hominum Salvator и означават „Христос, спасител на човечите“. Петър КОЧУМОВ

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1465)
август 2012 г.

9

Какво знаем за църковните музеи

По време на отпуски и ваканции някои от нас обичат да посещават различни музеи. Вероятно не на последно място са ни интересни и църковните музеи. За съжаление в България те са малко на брой, но в чужбина почти към всяка катедрала има такива сбирки.

Какво е нашето отношение към тези музеи и към експонатите в тях - възприемаме ли ги само като сбирки с произведения на изкуството, като се възхищаваме на творците, създали картини, икони, скулптури и ювелирни изделия, или пък ги чувстваме като предмети на култа, образи на светци, символи на Христовата вяра, пред които трябва да се молим и да обожаваме? Оттук и въпросът - имаме ли право да критикуваме естетиката на тяхното съдържание и форма?

Аnekdotично ще прозвучи един истински случай, който ми е познат. На подарена картина с религиозно съдържание (Дева Мария с Исус) в един православен манастир монахините, възмутени от деколтето на Дева Мария, я „дорисуват“, като я „обличат“ в затворена одежда, защото изображението й в този „западняшки“ вид им се струва направо еретично. Правилна ли е постъпката на сестрите?

По-долу предлагам статия, която дава обяснения на много въпроси за църковните музеи както и за възприемането на техните експонати.

Автор е Херман Райдер, епископ, ръководител на отдел „Изкуство и опазване на паметниците в диоцез Регенсбург“

Музеят (музейон, светилище на музеите) е означение на институция и сграда за сбирки от предмети на историята на културата с цел да бъдат съхранени за поддържане, показване, документиране, публикуване и изследване.

Праформата на музеите е в музеяона в Александрия през древността или сбирките в елинистичната държава. Това бе дейност по събиране на предмети на изкуството и науката в смисъл на подреждане. В Римската република отнетите от Гърция ценности са в основата на големи сбирки. В XIV в. близки по характер сбирки се създават в старите европейски княжески дворове. В сакралната област това начало е положено от съкровищниците на свещени предмети и съкровища върху thesauroi от гръцките храмове и светилища.

В трета книга на Царства четем: „Тъй бе свършена всичката работа, която вършеше цар Соломон за храма Господен. И принесе Соломон посветеното от баща му Давида; среброто, златото и вещите предаде в съкровищницата на храма Господен“ (III Цар. 7, 51).

В ранните манастири и катедрали бяха уредени много скоро стани за съкровищата - за сакрални съдове и дрехи, но също и за реликви и ръкописи. По примера на античността едни от ранните места за опазване на средновековните църковни антики са „Сан Марко“ във Венеция и „Сен Дени“ в Париж. През целия XVI в. по времето на Ренесанса е началото на специализиране в дейността по събирачеството. Предпочитани са били галерии с портрети или сбирки с духовни предци като напр. *Viri illustrissimi* на историци, лекари, епископи в сбирката на Ночера Паоло Джовио (1483-1552). Джовио нарича своята сбирка „Musaicum“, като за пръв път това понятие изразява връзка със сбирка от произведения на изкуството. Папа Юлий II (1503-1513) основава ватиканската сбирка със скулптури и с това полага основите на ватиканските музеи, които в следващите столетия все повече и повече ще се разширяват. Но най-напред в края

Църковните музеи - места на сбирки, опазване и посредничество на сакралното изкуство

на XVIII в. при понтификата на папа Пий V в 1793 г. се урежда новият музей „Пио Клементино“ като най-богат в света с антики. Британският музей е бил готов в 1753 г., а музей „Фридерицианум“ в Касел - в 1769-1779 г. Век по-късно са организирани чисто църковните музеи в немските архиепископства и епископства. Преди всичко към тях се причисляват основаните от епархийните дружества на изкуствата епархийни музеи или сбирки с църковно изкуство. Така на 24 април 1857 г. във Фрайзинг е извикано на живот „Дружество за християнско изкуство“ в архиепископския диоцез Мюнхен-Фрайзинг, което е формулирано и записало целите си: „Смисълът на сдружението е изследване на християнското изкуство и преди всичко грижа за формиране на християнско мислене в изкуството. Въздействието за това се състои в: а) наставление чрез слово и текст върху християнското изкуство, неговите форми, изделия и закони; б) изследване, описание и илюстрация на старите произведения на изкуството, които показват истински християнски характер; в) грижи, поддържане и съществена реставрация на християнските произведения на изкуството; г) стремеж към сътворяване на скулптури, картини, литургични одежди, утвар и музикални композиции за Църквата в духа на християнското изкуство.

Мюнхенският историк на изкуството и свещеник проф. д-р Иоахим Зигхарт (1824-1867) подарява личната си сбирка на изкуството на 2 юли 1857 г. на семинарията за свещеници в архиепископския диоцез като основа за диоцезален музей за християнско изкуство с първи консерватор архиепископ Грегор фон Шер (1856-1877).

Сдружения за църковно изкуство са основани отдавна в Кюолн, Падерборн, Ротенбург, Мюнстер и Регенсбург. В епис-

копство Регенсбург сдружение се основава в 1853 г. в бенедиктински манастир „Метен“ под ръководството на абат Грегор Шер. Сдружението се премества в Регенсбург в 1856 г. В 1857 г. сбирката се организира поради много взети назаем творби в една голяма изложба в неосветената черква „Свети Улрих“. Това се прави по повод на II общо събрание на сдруженията за християнско изкуство в Германия. В каталога със заглавие „Средновековното изкуство и неговото приложение в литургичен смисъл“ са представени 207 творби на изкуството. Заглавието трябва да обърне вниманието на посетителя върху подбудите, които експозицията иска да даде на съвременното църковно изкуство.

Предвидените за съхранение сбирки на изкуството в ди-

но творчество в диоцеза.

Важното значение на музеите е признато чак след Първата световна война. Започва нова дискусия върху диоцезалните музеи и има вече воля за създаване на нови музеи. Това ясно личи в 20-те години на ХХ в. Този устрем обаче спира в годините на Третия райх.

За пръв път след Втория световен конгрес събор се отварят нови епархиини музеи, които се развиват като научни, професионални институти на диоцезално равнище. Така и в Италия има нова вълна за откриване на музеи.

Новооснованите музеи за разлика от тези от XIX в., ръководени от историци на изкуството, сега се оглавяват от богослови. Така например в 1974 г. откритият във Фрайзингския диоцез музей се помещава в сградата на някогашната семинария за момчета - на Домберг; в Залцбург и Регенсбург в същата година са открити музеи към катедралите. Следват музеите във Виена и Падерборн. Във втория град музеят се урежда в една великолепна сграда (1969), специално построена по планове на кюолнския архитект Готфрид Бьом, осветена в 1975 г. В писмо на немското и австрийското епископство, публикувано по повод на грижите на диоцезите за опазване и представяне на ценните църковни предмети, се обясняват най-важните положения относно съхранението на музейните експонати. Църквата се стреми да внуши, че предметите за богослужение са достойни, красиви като знаци и символи на необикновения свят и трябва да бъдат запазени. Те са прекрасно свидетелство за набожността на народа и служат на богослужението, както и допринасят за активното участие на вярващите в светата литургия. В случай че не се употребяват повече в богослужението, не трябва да бъдат използвани за светски цели, а да бъдат прибрани в съответното място - в диоцезален или интердиоцезален музей, където всички, които искат, да могат да ги разглеждат.

Затова задачите на един музей ще привличат тези, които ще очертаят двете понятия „събиране и съхранение“ и „подреждане и посредничество“. Църковният музей трябва да бъде място, където не само се пазят произведенията, консервираны като исторически свидетелства, но като посланик, който ги описва и посредничи за тяхното опазване.

Особената задача на църковните музеи бе формулирана в две тези в т. нар. Римски документ по повод 44-тата годишна конференция на работните общини в църковните музеи в немскоезичния регион, състояла се на 31 май 1995 г. в Рим.

В документа твърдо бе подчертано, че музеите, които съхраняват творби на изкуството, са видими свидетелства на нашата вяра. Това означава, че църковните музеи имат особен принос за вярата и Благата вест.

Като пример може да се посочи диоцезалният музей „Свети Улрих“ в Регенсбург - специално място за посредничество, за извънучилищно

обучение и за преподаване на катехизис. Програма за запознаване с истините на вярата може да бъде изработена не само за ученици, но и за всеки посетител.

В диоцезалния музей „Свети Улрих“ изложените произведения на изкуството се наричат в ранноготическа сграда - едно място за съзерцание и молитва - значи обекти, нариращи се не само в музей, но и на едно сакрално място. Тези са откъснати от църковната си среда, но отново са в църковно помещение, в което понякога се служи литургия (покъсно сградата е осветена). Това се очертава като идеално място за музей от такъв тип, където изложените произведения могат да бъдат в помощ за съзерцание и молитва при определени случаи.

Различните изображения на Христос от епохата на романтизма до ХХ в. биха могли да илюстрират характерните знаци на епохата в представяне на Христовите изображения. Един отдел на музея показва на посетителя Христовата смърт и възкресение. Скулптурите с Исус на Маслинената планина и тримата спящи апостоли, свети Петър в разказание, както и бичуването на Христос онагледяват съответните глави в Евангелието. В няколко експоната са показвани и тайнствата - покаянието, описание на мъченичеството на свети Йоан Непомук, който не нарушил тайната на изповедта, Евхаристията, Тайната вечеря с Христос в средата, потирът, цибориумът и монстранцата.

Изобразена е Мария в тясната ѝ връзка с нейния Син - неопетнена, майка на Господа, която се упова на своя Син и е пример за нашата вяра. Светците на Църквата, свидетели на живота и смъртта за вярата, са представени в много творби.

Музеят „Свети Улрих“ съхранява експонати - примери за християнско изкуство, от 10 столетия.

Други отдели от същия музей съдържат местната история на християнството в епархията, дават информация за настоящата организация на епископството и го представляват чрез слово и картини. Всички предлагани теми са изготвени като студии за обработка на изучаващите богословие. Присъщи на музея са акцентите в темите на изобразителното изкуство. Възможните теми, които могат да предизвикат дебат, са няколко типа на картините, изобразяващи Бог, картина и знаци, християнска иконография и иконология, история на изкуството и църковна история в своите изменяещи взаимодействия, картини и символи в литургията и в живота на вярващите, степенно изкуство - функции и съдържание, и др.

Диоцезалният музей може да изпълни всички тези задачи в бъдеще.

Статията от списание „Seminarium“, 2-3, 1999 г., се публикува със съкращения.

Превод от немски
Майя ХИЛДЕГАРД

Нашият истински приятели при смъртта

Управителят на един остров бил повикан неочаквано от собственика, за да му даде сметка за управлението си. Приятелите, на които най-много разчитал, го изоставили и си отишли по домовете. Други от приятелите му, на които се надявал за помощ, го придружили само до пристанището и го оставили сам да се качи на кораба. Но пък трети, които управителят дори не смятал за приятели, се качили на кораба и отишли заедно с него при собственика, където говорили само хубави работи за него. Господарят го оправдал и го върнал на предишната работа на острова.

Това е притча. Иска да каже, че човек има три вида приятели. Първите - това са парите и земните блага, които напускат веднага човека при неговата смърт. Вторите - това са роднините и приятелите, които придружават човека да гроба, а после се връщат по домовете си. А третите - това са добрите дела, които при-

ружават човека чак до Божествения съдия, говорят на Бог за него и му отварят вратите на рай.

По силата на Божието всемогъщество

Едно дете попитало майка си:

- Мамо, как е възможно нашето тяло, станало на прах и пепел в гроба, да възкръсне и да стане пак хубаво?

- Чедо - отвърнала майката, - Господ Бог е всемогъщ. Той е създадъл слънцето и звездите, всичко, което виждаме на света... Защо да не може тогава да възкреси и нашето тяло, което е изгнило вече в гроба?

Майката замълчала за момент, взела лист бяла лъскава хартия и продължила:

- А ти може би не знаеш, че този хубав лист е направен от изхвърлена хартия! Щом ние, хората, можем да направим от отпадъчна хартия такова хубаво нещо, колко му е всемогъщият Бог да възкреси нашето тяло още по-хубаво отпреди!

Неделната почивка е нужна

Фаар - прочут английски лекар, бил упълномощен от правителството да направи изследване относно неделната почивка. Лекарят се засел сериозно със задачата, поговорил с хората, пообиколил тук и там и накрая написал следното:

„В качеството си на лекар трябва да заявя, че човек се нуждае от един почивен ден всяка седмица. Постоянната работа на ума и на тялото изморява и изтощава нашите органи и унищожава равновесието в нашето тяло. Хората, които не зачитат неделната почивка, направо загиват - те се превиват под тежестта на различни болести. А там, където неделята е зачитана, там се срещат младолики мъже, които водят на работа синовете и внучите си. Неделната почивка трябва да бъде зачитана не само като религиозен дълг, но и като естествена потребност.“

Думи, които заслужават да бъдат взети под внимание. Всичко, което Господ е наредил - било чрез своите 10 заповеди, било чрез църковните заповеди, то е наредено за наша полза и за наше добро.

**Отец Павел ЙОТОВ,
из „Назидателни примери“**

Среща на младите християни

От стр. 1

* Фестивал - страхотен купон, невероятни концерти и незабравима атмосфера

* Фестивал - събитие, насярчаващо човешките и християнските ценности

* Фестивал - страхотен нещо, което създават заедно младежите и организаторите

През тази година фестивалът ще се проведе под мото „Радвайте се, че вашите имена са написани на небето!“. Според тези думи на Исус (от Евангелието на св. Лука 10, 20) искаме да се радваме от това, че името на всеки от нас е записано на небето, искаме да се радваме, че сме хората, спасени чрез Исус. Това е една от най-важните истини за нашата вяра! И заради това тази годишна среща за младите християни ще бъде свързвана с радост от това, че сме спасени, че Исус е пожертввал своя живот, за да можем ние да живеем вечно; че небето за нас е отворено!

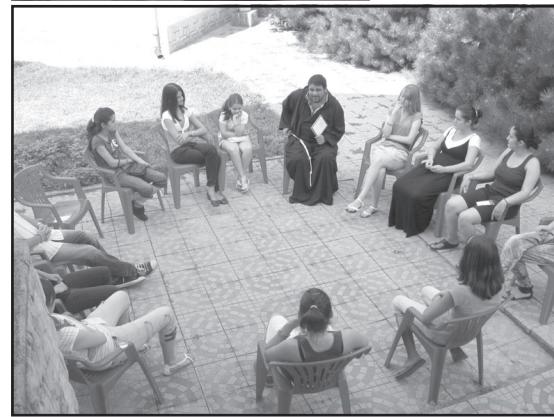
Това ще бъде централна тема по време на фестивала - спасението.

ПОДРОБНОСТИ

✓ Осигуряваме места за спане, храна и добри санитарни условия. Вземи със себе си, ако имаш, Библията, нещо за писане и разбира се - добро настроение!

✓ На фестивала можеш да пристигнеш с автобус от Пловдив, тъй като Белозем се намира на 30 км от него. В Белозем има също и жп гара - на нея спират всички влакове по линията София - Пловдив - Бургас.

✓ Таксата за участие е 15 лв. Тя е предназначена за организацията на фестивала.

Ако все пак нямаш възможност да платиш сумата, идвай смело... Финансовите средства не могат да бъдат пречка за среща с друг човек, а още повече за среща с Бога.

✓ Записване: по интернет, по телефона или на място. Искаме да се пригответи за твоето посрещане колкото се може по-добре. Затова имаме молба - съобщи за твоето пристигане по-рано. По-долу са посочени адресите за връзка.

✓ По време на фестивала образуваме една общност, която всеки ден чрез слушане на музика, участие в концерти, срещи по групи и обща молитва влиза в тайната на своята духовност и тази на другия човек. Времето на фестивала е време за теб - да преосмислиш своя живот, да застанеш отстрани, да се вгледаш в себе си.

✓ Гости на срещата: най-важен гост е Господ Бог, с Него искаме да подновим нашите отношения. В тазгодишната

среща ще участват също гости от Италия, Полша и разбира се - от България.

✓ По време на фестивала ще имате възможност да участвате в музикални, вокални, пластични, танцуvalни и други видове уъркшоп (ателиета).

✓ Предвиждаме и спортни прояви - футбол, народна топка, волейбол и други надпревари.

Каним ви да организирате младежките групи в общността си и да дойдете заедно. Може би си струва да помогнете вашия енорийски свещеник или монахините във вашата енория да дойдат заедно с вас! Ако те нямат възможност да пристигнат, заповядайте са-

ми, ще се погрижим за вас.

Подробна програма за всеки ден на фестивала и цялата информация ще бъде публикувана на страницата www.festival.capucini.bg. На нея също можете да намерите снимки и спомени от предишните фестивали.

Ако тази статия в момента чете майка, баща, баба, дядо, чичо, леля или някой, който познава младежи между 14 и 30 години, молим, нека предложи и подкрепи младежите да участват в Международния християнски фестивал - среща на младите християни.

Каним ви в Белозем и очакваме вашето пристигане!

**Отец Ярослав БАБИК,
OFM Cap,**
отговорен за организаци-
ята на XIII международен
християнски фестивал
в Белозем
GSM: 0878187631;
ел. поща:
otec_iaroslav@abv.bg;
страница на фестивала
в интернет:
www.festival.capucini.bg

Раздел втори

Седемте тайства на Църквата

Глава втора

Тайнствата на изцелението

Член 4

Тайнството на покаянието

Накратко

1490 Пътят за завръщане към Бога, наречен обръщане и покаяние, включва болка и отвръщане от извършените грехове, както и твърдо решение да не грешим повече в бъдеще. Обръщането засяга миналото и бъдещето; то се подхранва от надеждата в божественото милосърдие.

1491 Тайнството покаяние се състои от съкупността на три действия, извършени от каещия се, и от опрощението от страна на свещеника. Действията на каещия се са: съкрушение, изповед или казване на греховете пред свещеника и решение да се изпълни удовлетворението (епитимия).

1492 Разкаянието (наречено още съкрушение) трябва да бъде вдъхновено от мотиви, произтичащи от вярата. Ако разкаянието е породено от любов към Бога, то се нарича „съвършено“, ако се основава на други мотиви, се нарича „несъвършено“.

1493 Този, който иска да получи помирение с Бога и с Църквата, трябва да изповядва пред свещеника всички тежки грехове, които той още не е изповядвал и за които си спомня след грижливо изпитване на съвестта. Без да бъде само по себе си необходимо, изповядването на простителните слабости е все пак горещо препоръчано от Църквата.

1494 Изповедникът предлага на каещия се изпълнението на някои действия за „удовлетворение“ или за „епитимия“ с оглед да се поправят щетите, причинени от греха, и да се възстановят навиците, присъщи на Христовия ученик.

1495 Само свещениците, които са получили от църковните власти правото да прощават, могат да дават орощение на греховете в името на Христос.

1496 Духовните въздействия на тайнството покаяние са:

- помирение с Бога, чрез което каещият се възстановява благодардатта;

- помирение с Църквата;

- орощение на вечното наказание, заслужено поради смъртните грехове;

- орощение, поне отчасти, на временните наказания като последица от греха;

- мир и спокойствие на съвестта, както и духовно утешение;

- нарастване на духовните сили за християнската борба

1497 Индувидуалната и пълна изповед на тежките грехове, последвана от орощението, остава единственото обичайно средство за помирение с Бога и с Църквата.

1498 Чрез индулгенциите вярващите могат да получат за себе си, а също и за душите в чистилището орощение за временните наказания, които са последица от греха.

Член 5

Помазване на болните - елеосвещение

1499 „Чрез Светото помазване на болните и чрез молитвата на свещениците цялата Църква препоръчва болните на страдащия и прославен Господ, за да ги облечи и спаси. Нещо повече, тя ги насярчава да се присъединят свободно към страданието и смъртта на Христос, за да допринесат за благото на Божия народ“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 11: AAS 57 (1965) 15).

I. Неговите основания в икономията на спасението Болестта в човешкия живот

1500 Болестта и страданието са били винаги между най-тежките проблеми, които поставят на изпитание човешкия живот. Чрез болестта човек се уверява в своето безсилие, в своите ограничени възможности и своята преходност. Всяка болест ни кара да очакваме смъртта.

1501 Болестта може да доведе до беспокойство, затваряне в себе си, понякога дори до отчаяние и бунт срещу Бога. Но тя може да направи личността по-зряла и да помогне да разграничи в своя живот това, което е несъществено, за да се обърне към същественото. Твърде често болестта предизвиква търсене на Бог, връщане към Него.

Болният пред лицето на Бога

1502 Човекът от Стария завет изживява болестта си пред лицето на Бога. Пред Бога той се жалва от болестта си (Вж. Пс. 38) и от Него, Господаря на живота и смъртта, измолва изцеление (Вж. Пс. 6, 3; Ис. 38). Болестта става път за обръщане (Вж. Пс. 38, 5; 39, 9, 12) и орощението на Бог бележи началото на оздравяването (Вж. Пс. 32, 5; 107, 20; Мк. 2, 5-12). Израил вижда, че болестта е по тайнствен начин свързана с греха и съзлото и че верността към Бог, съгласно Закона, връща живота: „Заштото аз съм Господ, целител твой“ (Изх. 15, 26). Пророкът съмнительно долавя, че страданието може да има изкупителна сила за греховете на другите (Вж. Ис. 53, 11). Накрая Исаи известява, че Бог ще доведе за Сион време, в което ще прости всяка грешка и ще излекува всяка болест (Вж. Ис. 33, 24).

Енукон Герхард Мюлер - префект на Конгрегацията за доктрина на вярата

Папа Бенедикт XVI назначи монс. Герхард Людвиг Мюлер, досегашен епископ на Регенсбург, за нов префект на Конгрегацията за доктрина на вярата както и за председател на Папската комисия „Ecclesia Dei“, на Папската библейска комисия и на Международната богословска комисия. Германският епископ, издигнат същевременно в сан архиепископ, заме мястото на кардинал Уилям Джозеф Левада, който се оттегли поради достигната пенсия.

Монс. Мюлер е роден на 31 декември 1947-а в Майнц. На 30 години е ръкоположен за свещеник, а на 52 - за епископ. Шестнадесет години преподава догматично богословие в университета „Людвиг-Максимилиан“ в Мюнхен. Натоварен е лично от папа Бенедикт XVI да

се грижи за публикацията на 16-те тома на Opera Omnia на Йозеф Ратцингер на немски език. Новият префект на ватиканското ведомство определя папа Бенедикт XVI като един от „най-големите богослови, изкачил се на Свети Петровия престол, сравним с ерудираната личност от XVIII век на папа Бенедикт XIV (1740-1758) и с папа Лъв I Велики (440-461), главно действащо лице на Халкидонския събор“.

В Германия монс. Мюлер е член на Комисията за доктрина на вярата към епископската конференция и е член на Международната богословска комисия. През 2008 г. е удостоен с титлата доктор хонорис кауза от Папския католически университет в Перу.

По-долу предлагаме част от интервю на монс. Мюлер пред „Осерваторе Романо“

Да преодолеем идеологическите сблъсъци в Църквата

„Едно от основните задължения на Църквата е да направи така, че вярата отново да заблести като сила на надежда.“ **Това посочва в дълго интервю пред ватиканския всекидневник „Осерваторе Романо“ новият префект на Конгрегацията за доктрина на вярата монс. Герхард Мюлер.** В него той говори за трудностите в диалога със Свещеническата общност „Свети Пий X“, за годините, прекарани в Латинска Америка като професор по богословие и епископ, за богословието на освобождението както и за първите му впечатления при пристигането му в сградата на ватиканското ведомство. В интервюто монс. Мюлер споделя, че се е запознал и се е научил да оценява Йозеф Ратцингер благодарение на неговото „Въведение в Катехизиса“, който през 1968 г. стана истински бестселър.

„В Църквата - посочва монс. Мюлер - съществуват десни и леви групи, както се казва днес, които заемат твърде много нашето време и нашето внимание. Оттук лесно се поражда опасността да загубим от поглед нашето основно задължение - възвестяването на Евангелието и коректното излагане на доктрина на Църквата.“ Ние сме убедени, продължава префектът на Конгрегацията за доктрина на вярата, „че не съществува алтернатива на Божието откровение в Иисус Христос. Това откровение отговаря на големите въпроси на хората от всяко време“.

Църквата „е преди всичко общност на вяра и поради това вярата, дарена чрез откровението, е най-важното добро, което трябва да предаваме, възвестяваме и пазим“. Иисус повери на Петър и неговите приемници, продължава епископът, „универсалната поучителна власт и на това ведомството за доктрина на вярата трябва да служи. С учредяването на Конгрегацията за доктрина на вярата

по искане на Павел VI неговата работа получи един положителен аспект: да насърчава и направи разбирама вярата и именно това е решаващият фактор. Към това се прибавя фактът, че вярата трябва да бъде защитавана от грешки или отклонения. Ако погледнем на света и преди всичко на европейските страни, които познавам добре, ще видим много политици и икономисти, които правят изключителни неща; но те не са първите, към които трябва да гледаме, когато се отнася до предаването на вярата и надеждата“.

Монс. Мюлер говори и за своя опит в Латинска Америка, която посещава многократно, споделяйки живота с най-бедните и работейки заедно с Църквата за тях. „През 1988 г. бях поканен да участвам в един семинар с Густаво Гутierrez. Като немски богослов отидал с малко резервираност, защото познавах много добре двете декларации на Конгрегацията за доктрина на вярата, публикувани през 1984 г. и 1986 г., за богословието на освобождението. Констатирах обаче, че трябва да се прави разграничение между коректното и грешното богословие на освобождението. Смятам - посочва монс. Мюлер, - че всяко добро богословие е тясно свързано със свободата и славата на синовете Божии. Разбира се, смесването на марксистката доктрина за самоизкуплението със спасението, дарено от Бог, трябва да бъде отхвърлено.“

„От друга страна - посочва новият ватикански префект, - трябва да се запитаме искрено: как можем да говорим за Божията любов и милосърдие пред страданието на много хора, които нямат храна, вода и медицински грижи, които не знаят какво бъдеще да предложат на своите деца, където наистина липсва човешкото достойнство, където човешките права са пренебрегнати от властващите? Като се замислим, това е възможно само ако сме готови да бъдем с хората, да ги приемем като братя и сестри, без високомерие. Ако виждаме себе си като Божие семейство, тогава можем да направим така, че тези недостойни

човешки ситуации да се променят и подобрят.“ В Европа, продължава бившият епископ на Регенсбург, след II световна война и диктатурите „построихме едно ново демократично общество благодарение и на католическата социална доктрина. Като християни трябва да подчертаем, че именно от християнството са взети ценностите на справедливостта, солидарността и човешкото достойнство, които са поместени в нашите конституции. Самият аз съм роден в Майнц, където в началото на XIX век живее един велик епископ, барон Вилхелм Емануел фон Кетелер, който е основоположник на доктрината и социалните енциклики“.

„Едно католическо дете в Майнц - продължава новият префект, - нося в кръвта си социалната страст и аз съм горд от това. То, разбира се, беше хоризонтът, от който тръгнах към страните на Латинска Америка. Всяка година, в продължение на 15 години, пребивавах там за два-три месеца, живеейки в много обикновени условия. В началото за един централноевропейски гражданин това изисква големи усилия. Но когато се научиш да познаваш хората лично и виждаш как живеят, тогава започваш да го приемаш.“

Накрая монс. Мюлер засяга и въпроса за „дискусиите с лефеврианите и американските сестри“. „За бъдещето на Църквата - посочва ватиканският префект - е важно да се преодолеят идеологическите сблъсъци, откъдето и да са те. Съществува едно-единствено откровение на Бог в Иисус Христос, което бе поведено на цялата Църква. Затова не може да има преговори за Словото Божие и не може да се вярва и същевременно да не се вярва. Не могат да се дадат трите обета: за послушание, целомъдрение и бедност, а след това да не се вземат на сериозно. Не мога да се позовавам на традицията на Църквата, а след това да приемам само части от нея. Църквата върви напред и всички са приканени да не се затварят, мислейки се за самодостатъчни, а да приемат пълнотата на живота и вярата на Църквата.“

Първи европейски конгрес на мирския францискански орден (OFS) и младежката францисканска организация (YouFra)

Това са мои лични впечатления, а не официален доклад. Поради това не претендират, че ще обхвана всички аспекти на конгреса. Ще разгледам тези, които според мен са най-важни и най-актуални за България.

Един от акцентите на конгреса беше „Новата евангелизация на Европа“. Смисълът е да се върнат в дневния ред на обществото християнските ценности и мирските францисканци активно да участват в политиката. За пример бяха дадени Конрад Аденауер и Роберт Шуман - двама от политиците, които заслужено са наричани „бащи на Европейския съюз“. Те открито са декларирали, че се борят за прилагането на християнските ценности в политиката. Знам какво си мислите и аз си мисля същото: „Тук не е като там.“

Веселин КРЪСТЕВ, OFS

Йерусалим

Музеят

на Холокоста промени текста, отнасящ се до Пий XII

Ръководството на музея на Холокоста в Йерусалим „Яд Вашем“ промени текста на паметната плоча, критикуващ действията на папа Пий XII. Новината бе оповестена от израелския всекидневник „Хаарец“. През април 2007 г. текстът, критикуващ папата и Католическата църква, че не са се противопоставили срещу нацистите за избиването на евреите през Втората световна война, породи дипломатически инцидент. Заради този текст апостолическият нунций в Израел монс. Антонио Франко отказа да участва в церемонията в Деня на паметта. От своя страна отец Питър Гъмпел, поступател на процеса за беатификация на Пий XII, припомни, че „дори еврейският учен и експерт по Холокоста сър Мартин Джилберт е поисквал текстът срещу папата да бъде премахнат“. Все пак монс. Франко взе участие в церемонията след обещание от директора на музея, че текстът ще бъде променен.

Според отец Пиербатиста Пицабала, пазител на Светата земя, това е една „добра вест, въпреки че Пий XII няма да стане светец за хората тук, но със сигурност ситуацията ще стане по-добра“.

